

519

První číslo magazínu **designcité**⊕
Bílovice 519, CZ (Prosinec/December 2018)

Na počátku je...
In the beginning is...

designcité+

45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57

- 04 Aby bylo jasno /
Enlightening Read
- 05 Po práci legraci /
Work Hard, Play Hard
- 20 Stará vojna z Míru /
Any-Versary Counts
- 24 Buongiorno
- 32 Příběh umění /
The Story of Art
- 34 Oblíkám nábytek /
I Dress Furniture
- 42 Nestour
- 44 Nestfood
neboli recepty
z obytnáku /
Recipes from
a Camper Van

Aby bylo jasno (editorial jako FAQ)

Enlightening Read (alias FAQ Editorial)

Otázka 1: Proč se tento magazín jmenuje 519?
Odpověď: Protože 519 je číslo popisné vývojového a výrobního areálu skupiny mmcité v Bílovicích, obce s necelými 1 900 obyvateli, která leží 9 km od Uherského Hradiště a 17 km od Zlína.

Question: Why is the mag called 519?
Answer: 519 is the house number of the development and production facilities of the mmcité group in Bílovice, which is a village with just under 1,900 inhabitants, located 9 km from Uherské Hradiště and 17 km from Zlín.

Otázka 2: Je pětsetdevatenáctka časopis, nebo jsou to spíše noviny?
Odpověď: Povahou je to časopis, který je ale záměrně vytištěn na novém papíře. Věříme, že v době stále poblíkávajících telefonů, tabletů a počítačů je fajn jednou za čas zase držet v ruce starý dobrý novinový papír, který trochu špiní prsty.

Question 2: Is 519 a magazine or a paper?
Answer: It has the content of a magazine but we decided to publish it on newsprint. We are surrounded with flickering screens today and we think it's just nice to hold a good old newspaper in your hands from time to time, smearing your fingers a little bit.

Otázka 3: Proč tento magazín vznikl a pro koho je určen?
Odpověď: Protože život není jen o technických výkresech, objednávkách, fakturách a výročních zprávách. Každou firmu tvoří především lidé. Tí mají své radosti a strasti, zážitky a příběhy. Magazín vydáváme samozřejmě sami pro sebe, ale věříme, že jeho obsah může pomoci vykreslit neobvyklou a neopakovatelnou atmosféru v bílovickém areálu našim obchodním partnerům, přátelům, sousedům, tchyním nebo i náhodným kolemjdoucím.

Question 3: Why did you decide to start publishing it and who is it for?
Answer: Life is not just about technical drawings, orders, invoices and annual reports. It is the people who make up any and every company. They have their worries and joys, experiences and stories. The magazine is meant for us, the people in the company, but we believe it can help communicate the unique atmosphere at our Bílovice site to our business partners, friends, neighbours, mothers-in-law or random passers-by.

Otázka 4: Proč redakční rada vybrala na titul fotografii slivovice v roští?
Odpověď: Protože tento snímek fotografa Dušana Tománka nejlépe vystihuje zimní, neřkuli předvánoční atmosféru tady u nás v Bílovicích. Navíc tuto slivovici pro nás vypálil pan Žufánek, takže je to ten nejlepší vánoční dárek pro naše obchodní partnery a přátele.

Question 4: Why did you put a picture of slivovice in a bush on the front page of this issue?

Answer: Because the image, taken by the photographer Dušan Tománek, best illustrates the season's mood here in Bílovice. What's more, this slivovice was distilled for us by Mr. Žufánek, so it's the best Christmas present for our business partners and friends ...

Otázka 5: Proč je dobré ptát se proč?
Odpověď: Protože se jinak nic nového nedozvíte a nikam se neposunete.

Question 5: Why is it good to ask why?
Answer: Well, otherwise you won't learn and won't move forward.

Přejeme vám ničím nerušené čtení a zachovejte nám přízeň!

We wish you an undisturbed read. Stay tuned.

Po práci legraci Work Hard, Play Hard

#fun #ilovemyjob

Jednou ze základních charakteristik práce je dnes to, že se na ni dá skvěle nadávat. Pracovní zmar je univerzální konverzační téma, získáváme díky němu spoustu přátel, zažíváme nezapomenutelné plamenné diskuze u výčepů či káviček a máme sdílenou zkušenost, která buduje mosty a přenáší hory. Společenský význam odporu k práci je nepopíratelný. V mmcité však vedení systematicky pracuje na likvidaci tohoto praktického a vpravdě českého fenoménu. Do práce se těšíme, máme rádi své kolegy a všude panuje přívětivá, přátelská atmosféra. Jak je to možné? A proč nám to vůbec dělají?! Když člověk poťkává ty nevidané usměvavé tváře, myslí by si, že je snad v místním ovzduší jakási zvláštní esence nebo nám kuchaři dávají v kantýně něco do jídla. Máme však přesvědčivou evidenci, že zakladatelé od samého začátku pracovali se speciální atmosférickou formulí. Obsahuje sice ty nejběžnější ingredience, ale v jedinečném poměru, který je přísně střeženým a dosud neodhaleným obchodním tajemstvím. Můžeme tedy jen spekulovat, z jakých elementů by se mohla skládat, a pak si vše ověřit na vybraných příkladech z naší firemní historie. Pojďme rozkrýt tuhle tajnou konspiraci, kvůli které nás naše práce baví.

#fun #ilovemyjob

One of the essential characteristics of a job is the fact that you can complain about it. And it feels so good. Workplace exasperation is a universal topic of conversation; we use it to make new friends, to hold unforgettable, passionate discussions in bars or over our coffees and it provides us with a shared experience which builds bridges and moves mountains. The social value of job defiance is undeniable. In mmcité, however, the management works systematically to destroy this useful and truly Czech phenomenon. We are excited to go to work, we like to see our colleagues and an amicable, pleasant atmosphere is all-pervasive. How is that possible? What are they doing to us?! Seeing these unbelievable beaming faces, you would think there must be something in the air in Bílovice, some rare essence, or that the cooks in the canteen put something in our food. We now lay before you convincing evidence that the founders of our company have been working on a special ambient formula from the very beginning. It seems to consist of the most common ingredients, but in unique proportions which are a strictly guarded and so far undisclosed trade secret. Let's speculate about the individual ingredients and then verify our hypothesis on specific examples from our company history. Join us in discovering this secret conspiracy that makes us love our jobs.

www.wikipedia.org Atmosféra (z řečtiny: *atmos* – pára, *sphaira* – koule) je **plynný** obal tělesa v **kosmickém prostoru**. Těleso může být obklopeno atmosférou pouze za předpokladu, že má dostatečnou **hmotnost** na to, aby plyn vázalo **gravitační silou**. V případě některých plyných sloučenin musí být splněna i další podmínka – dostatečně nízká **teplota**. Atmosféru Země tvoří z 21 % **kyslík**, ze 78 % **dusík** a 1 % zabírají **vzácné plyny** a ostatní prvky. **Hustota** plynu je nepřímě úměrná **hmotnosti** tělesa. Lehčí plyn (např. **vodík**) neunikne do **vesmíru**, je-li vázán vyšší gravitační silou. To je případ **plynných obrů** ve **sluneční soustavě**, např. **Jupitera**. Atmosféra je důležitou ochranou života před **kosmickým zářením**.

An atmosphere (from **Greek**, **Modern** **ἀτμός** (*atmos*, meaning 'vapour', and **σφαῖρα** (*sphaira*), meaning 'sphere'^{[1][2]}) is a layer of **gases** surrounding a **planet** or other **material body**, that is held in place by the **gravity** of that body. An atmosphere is more likely to be retained if the gravity it is subject to is high and the temperature of the atmosphere is low. The **atmosphere of Earth** is composed of **nitrogen** (about 78%), **oxygen** (about 21%), **argon** (about 0.9%) with carbon dioxide and other gases in trace amounts. Oxygen is used by most **organisms** for **respiration**; nitrogen is **fixed** by bacteria and **lightning** to produce **ammonia** used in the construction of **nucleotides** and **amino acids**; and **carbon dioxide** is used by **plants**, **algae** and **cyanobacteria** for **photosynthesis**. The atmosphere helps to protect living organisms from genetic damage by **solar ultraviolet radiation**, **solar wind** and **cosmic rays**. The current composition of the Earth's atmosphere is the product of billions of years of biochemical **modification** of the **paleoatmosphere** by living organisms. The term **stellar atmosphere** describes the outer region of a star and typically includes the portion above the **opaque photosphere**. Stars with sufficiently low temperatures may have outer atmospheres with compound **molecules**.

(Ne)utajená svatba

Nejmenovaný kolega, který se rozhodl oženit, svůj záměr na pracovišti z pochopitelných důvodů tajil. Už tenkrát patřil k nejděle působícím lidem ve firmě a o tom, co by ho mohlo čekat, věděl svoje. Podcenil ale intuici a senzitivitu svých kolegů. Někteří z nich, v převlečení za kamarády, začali vyšetřovat. Zjistilo se, že se svatba opravdu chystá. Po téměř hackerském šmírování, za které by se nemusela stydět ani Liz Salanderová, se ukázalo, že svatba má proběhnout v některém z tradičních podniků v blízkém okolí. Instantní detektivové úspěšně vypátrali i přesné datum. S těmito informacemi vyrazila motohlídka do terénu. Ještě tentýž večer se agentům podařilo zatlačit jednoho z hostinských do rohu – v jeho výpovědi se ukázaly podezřelé trhliny. Po nátlaku připustil, že za úplatu (dalších sto porcí svatebního menu) prozradí všechny detaily...

Co se odehrávalo v den svatebního obřadu, není možné publikovat ani na stránkách vlastního magazínu. Původně komorní svatba se nečekaně změnila v téměř celofiremní veselici, za účasti známých, ale i zcela neznámých kolegů, včetně zahraničních pracovníků. Nakonec musel i ženich a část svatebčanů uznat, že kolektivní veselí má svůj esprit a skutečné kamarádství nejde ničím nahradit.

⊕ smáli jsme se ještě týden

⊖ odhalení identity dvojitých agentů

The Not So Secret Wedding

An unnamed colleague who decided to get married went to great lengths to keep his plans secret in the workplace, for understandable reasons: by that time he had been with the company for a very long time so he had some idea about what he could expect had his secret been revealed. Where he failed was that he underestimated the intuition and subtlety of his colleagues. Some of them, pretending to be his friends, set off to investigate. Soon it was discovered that there was indeed a wedding planned. After a considerable amount of snooping worthy of a computer hacker, rather Liz Salander-like, indeed, it turned out the wedding was to be held in one of the traditional venues in the neighbourhood. These instant detectives were even successful in discovering the exact date of the wedding. Armed with this information, the multi-headed patrol set out on their quest. That same evening these spies managed to corner one of the innkeepers; his testimony displayed some grave inconsistencies. Under pressure, he proceeded to reveal all the details, having accepted a small bribe: an order for a hundred more festive meals...

What happened on the actual wedding day would not be decent to make public, not even in the pages of our own magazine. For the wedding, that was meant to be a small family affair, unexpectedly turned into a company fete in with the attendance of familiar colleagues as well as quite unknown colleagues, including unknown colleagues from foreign countries. Eventually, the groom as well as some of the original guests conceded that this collective merriment has an esprit and a camaraderie worth treasuring.

⊕ we were still laughing a week later

⊖ the identity of secret double agents disclosed

www.wikipedia.org Radost je příjemná [emoce](#), vznikající v reakci na úspěch či zisk u jednodušších, emoci schopných tvorů (např. člověk) a na prožitek čisté lásky a souměřitosti u těch na vyšší úrovni. Slabší formou radosti je [spokojenost](#), silnější je [extáze](#). Trvalejší a intenzivní forma radosti je [pocit štěstí](#). Radost je často doprovázena [usměvem](#) nebo [smíchem](#). Tělesným projevem radosti je zvýšení srdečního tepu a krevního tlaku. Religionista [Tomáš Halík](#) poukazuje na to, že „dokonalá radost pochází z proměněné bolesti“⁴¹. Opakem radosti je [smutek](#).

The word joy means a feeling of great pleasure and happiness. The causes of joy have been ascribed to various sources. “When the mind is pure, joy follows like a shadow that never leaves.” [Gautama Buddha](#),⁴² “[Joy is] the emotional dimension of the good life, of a life that is both going well and is being lived well.” [Miroslav Volf](#),⁴³ “This is the true joy in life, the being used for a purpose recognized by yourself as a mighty one; the being thoroughly worn out before you are thrown on the scrap heap; the being a force of Nature instead of a feverish selfish little clod of ailments and grievances complaining that the world will not devote itself to making you happy.” [George Bernard Shaw](#)⁴⁴ and “Find a place inside where there’s joy, and the joy will burn out the pain.” [Joseph Campbell](#).

Dortová bitva

Dvacet let od založení, to už je sakra důvod k oslavě. A pojmut j jako dortovou bitvu byl nápad s koeficientem pitomosti přesně podle místního manuálu. Všichni se spořádaně sešli na venkovním prostranství mezi kancelářskými budovami mmcité zvaném Ulice. Začalo se společenskou konverzací a vzpomínáním, jaké to vlastně tenkrát bylo, pak následovala večeře. Ve vzduchu už ale bylo cosi cítit. A nebyl to jenom sentiment. Náhle někdo bez varování přivezl vozíky plné dortů. Zvládneme vůbec tolik dezertů? Popisovat trajektorii každého letícího korpusu se šlehačkou je nemožné, bylo jich fakt hodně. Do vřavy se nešťastně přimotal i s láskou vyrobený výroční dort ve tvaru lavičky od našich nicnetušících polských kolegů. Dortobitkový malström ho pohltil během několika pikosekund. Oslava se jednoduše nadmíru vydařila a každý si s sebou odnesl i nějakou tu výslužku. Například našemu designérovi (říkejme mu třeba Bob) doma po návratu z oslavy před užaslým pohledem jeho ženy vypadl z trenek kus dortu.

⊕ zápis na seznam kulturního dědictví mmcité

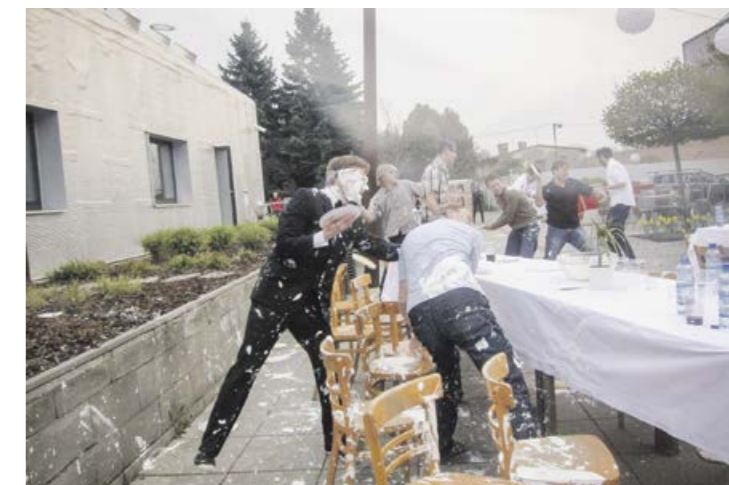
⊖ nejsou známy žádné mínusy

Cake Fight

The twentieth anniversary of the birth of the company is a good enough reason to celebrate. And to do so by throwing some cake was an idea containing the exact amount of silliness our very own instruction manual demands. All the participants assembled in a very orderly fashion in a space between the office buildings of mmcité called The Street. First on the programme was small talk and reminiscing about what it was like then, at the very beginning. Dinner followed. There was, however, something in the air, and it was not just nostalgia. Suddenly, without warning, someone brought over carts full of cakes. Do we still have space for so much dessert we asked ourselves? It is quite impossible to describe the exact trajectory of every flying cream cake, there were too many. Even the anniversary cake in the shape of a bench, made with love by our unsuspecting Polish colleagues, got thrown by accident. It fell victim to the cake-fight maelstrom. To sum it up, the celebration was a success and everyone got to take something home. For example, when he got home, a piece of cake fell out of the boxer shorts of one of our designers (let's call him Bob) in front of his stunned wife.

⊕ event got listed as mmcité's cultural heritage

⊖ we are not aware of any disadvantages

www.wikipedia.org Komika či humor (z *lat.* (*h*)umor – vlhkost, tekutina) je druh **emoce**, schopnost **člověka, věci** či situace vzbudit pocit pobavení v jiném člověku a souhrn způsobů jak toto pobavení a veselí, často provázené smíchem, vyvolat. Pojem původně popisoval **temperamen** jedince, který se podle antických představ skládal ze čtyř základních tělesných tekutin (*humores*). Rysy humoru (resp. **vtipu**) jsou nesmyslnost a moment překvapení. Důležitým předpokladem je rovněž **sociální interakce**. V humoru dochází často alespoň jedna ze zúčastněných stran (pomyslně) újmou či utrpí škodu. Přesná definice humoru je ale problematická, neexistuje ani jeho jednotná, všeobecně uznávaná teorie. Teorii komična se zabýval např. **Sigmund Freud** (v práci *Vtip a jeho vztah k nevědomí*), v českých zemích například **Vladimír Borecký**. Podle jedné z nejuznávanějších **teorií** se předpokládá, že humor a smích se vyvinul z pocitů a projevů triumfu. Sěhrál patrně jednu z hlavních rolí při **evoluci člověka**.

Humour is the tendency of experiences to provoke **laughter** and provide **amusement**. The term derives from the **humoral medicine** of the **ancient Greeks**, which taught that the balance of fluids in the human body, known as humours (*Latin: humor*, “body fluid”), controlled human health and emotion. People of all ages and cultures respond to humour. Most people are able to experience humour—be amused, smile or laugh at something funny—and thus are considered to have a *sense of humour*. The hypothetical person lacking a sense of humour would likely find the behaviour inducing it to be inexplicable, strange, or even irrational. Though ultimately decided by personal **taste**, the extent to which a person finds something humorous depends on a host of variables, including **geographical location, culture, maturity**, level of **education, intelligence** and **context**. For example, young children may favour **slapstick**, such as **Punch and Judy** puppet shows or the *Tom and Jerry* cartoons, whose physical nature makes it accessible to them. By contrast, more sophisticated forms of humour such as **satire** require an understanding of its social meaning and context, and thus tend to appeal to a more mature audience.

www.wikipedia.org Smích je jedna z mnoha mimických vlastností člověka (a vyšších primátů). Je hlasitým projevem veselí, **radosti**, nadšení apod. Na rozdíl od **úsměvu**, který je v zásadě pouze specifická grimasa, smích je doplněn o charakteristické zvuky, pracuje při něm především **bránice**. Může vzniknout jako psychologická reakce na **vtip**, **lechtání**, nebo jiné podněty. Inhalace **oxidu dusíku** může také vyvolávat smích. **Drogy**, jako třeba **marihuana**, můžou způsobit silný smích. Silný smích může vyvolat **slzy**, příp. při konzumaci tekutého jídla může vést až k jeho samovolnému vypuzení **nosem**.

Laughter is a physical reaction in **humans** consisting typically of rhythmical, often audible contractions of the **diaphragm** and other parts of the respiratory system. It is a response to certain external or internal **stimuli**. Laughter can arise from such activities as being **tickled**,^[1] or from **humorous** stories or thoughts.^[2] Most commonly, it is considered a visual expression of a number of positive emotional states, such as joy, mirth, **happiness**, relief, etc. On some occasions, however, it may be caused by contrary emotional states such as embarrassment, apology, or confusion such as **nervous laughter** or **courtesy laugh**. Age, gender, education, language, and culture are all factors^[3] as to whether a person will experience laughter in a given situation. Some other species of primate (apes, chimpanzees, gorillas, bonobos and orangutans) show laughter-like vocalizations in response to physical contact such as wrestling, play chasing or tickling.

Autosalon

Výrobní hala těsně po kolaudaci provokovala svojí čistou prázdnotou. Pochopitelně jsme nevyhnutelně museli ještě před začátkem výroby rychle na pár dní uspořádat nějakou akci! A tak vznikl nápad oslovit kolegy, kteří se ve svém volném čase zabývají různými dopravními prostředky, a myšlenka autosalonu byla na světě. Výrobní halu měly zaplnit auta, motorky, ale i modely vláčků nebo skládací katamarán. Toho času úplně nová kempová autovestavba Egoé nest samozřejmě také nemohla chybět. Vše se dalo rychle do pohybu a první exponáty začaly najíždět do haly. Tvrdé jádro veteránistů strhlo i další spolupracovníky, kteří ztratili původní ostych a přivezli svoje poklady. Zúčastnil se i pověstný motogang Včelářští smradi, jehož mopedy budí respekt i za hranicemi Bílovic. Jeden z našich nejlepších klientů dokonce bez zaváhání zapůjčil ceněný model starého Jaguára. Halu jsme dočista zaplnili.

Celou akci zahájila spanilá jízda všech pojízdných strojů po Bílovicích za účasti starosty a médií. Třešničkou na dortu byla vernisáž a vyhlášení vítězů výtvarné soutěže žáků bílovické základní školy na téma grafický design naší protihlukové stěny Noba.

⊕ vznikla expozice, za kterou by se nemuselo stydět ani Národní technické muzeum

⊖ bylo to neopakovatelné, i když nová hala už se staví

Motor Show

The sterile emptiness of the new production floor provoked us into action and inevitably we felt compelled to organise some kind of event within the few days that remained until production launch. That's how the idea was born to invite our colleagues who are also fans of various means of transport to fill the hall with cars, motorbikes, model trains and even a foldable catamaran. We made sure the Egoé Nest which was then our brand-new product was on display too. Things happened quickly and the first exhibits started arriving in the hall. The hard-core veteran car lovers soon inspired other colleagues who overcame their original shyness and brought their treasures; even the legendary biker gang called The Stinkers of Včelary whose mopeds command respect even beyond the boundaries of Bílovice. One of our best clients didn't hesitate and lent us an old, valuable Jaguar. We filled the hall up.

The event opened with a parade of all functional vehicles through Bílovice, with the participation of the mayor and media. The opening of an exhibition of artworks by pupils from Bílovice Elementary School was the proverbial cherry on the cake. The students were invited to come up with ideas for the graphic design of our noise barriers, Noba, and we took the opportunity to announce the winner of this art contest.

⊕ we created an exhibition worthy of the National Technical Museum

⊖ It was a one-of-a-kind event. Although another new hall is already under construction

WiFič ven!

Bílovický areál mncité je fenomén, to se ví. Každý, kdo sem někdy zavítal, to poznal a většina návštěvníků se sem proto ráda zase vrací. O atmosféře pro místní zaměstnance ani nemluvě. Neměli bychom si to tedy nějak společně víc užít? Udělat si něco pro sebe, ale zároveň pozvat i naše klienty a spřízněné duše? Jen tak, pro radost.

Zrodila se idea našeho festivalu WiFič ven!, jehož název odkazuje na naši touhu být venku, odpojit se od všudypřítomného hektického tempa. Být prostě taky někdy offline. Mokrou lakovnu jsme proměnili na Galerii, ve které své fotografie formou velkoplošných tisků představili naši dva oblíbení fotografové, Dušan Tománek a Jiří Thýn. Současně v ní probíhaly celé odpoledne rozhovory Lucie Výborné s hosty, které Lucka vybrala společně s naším kolegou a bývalým zahraničním zpravodajem Českého rozhlasu Petrem Vavrouškou. V přestávkách ještě na pódiu vedle vchodu zahrál Dan Bárta nebo 2CV Band.

Z montážní haly construction cité+ se stala Sportovní hala. Pod dohledem streetballových borců z Ballin' Zlín si tady především děti mohly vyzkoušet různé sportovní aktivity, včetně parkouru nebo i stylingu sportovního oblečení. Z části kompletační haly vznikla Sokolovna, ve které přes den probíhala dětská výtvarná dílna a večer očekávaný koncert našich oblíbených Tata Bojs.

Ty, kteří ještě neměli dost, dorazil v nočních hodinách set DJ Mardoši. Kdo chtěl, mohl u nás i přespat v improvizovaném Kempu na poli v našem areálu buď ve stanu, nebo v jedné z našich autovestaveb.

Nakonec, i přes naši snahu celou akci moc nepropagovat a zachovat jí spíš komorní ráz, dorazil rekordní počet lidí a na atmosféru, která vznikla, dlouho nezapomeneme. Nářez.

⊕ vznikla nová tradice

⊖ příští rok bude těžké naplnit očekávání

WiFič ven! Festival

It is a well-known fact that the mncité compound in Bílovice is legendary. If you've been there, you know this, and it's the reason visitors keep coming back. Not to mention the work environment, which is a legend in itself. So maybe we should enjoy it more together. Do something nice for ourselves but also invite our clients and friends. Just for the fun of it...

That is how the idea for our WiFič ven! Festival was born. The name refers to our desire to spend time outside, escape the all-pervasive frenzy. Simply get offline from time to time.

We turned the paintshop into a gallery where our favourite photographers, Dušan Tománek and Jiří Thýn displayed their large-format prints. It was also where Lucie Výborná interviewed all the dear guests that she and our colleague Petr Vavrouška invited. Petr used to work as a foreign correspondent for the public service Czech Radio. The interviews alternated with concerts held on a stage next to the entrance of the paintshop. There you had a chance to listen to Dan Bárta and 2CV Band.

The assembly shop of construction cité+ turned into a sports hall. Supervised by streetball wizards from Ballin' Zlín, children could try out various sports activities including parkour, and also styling of sports clothes.

Part of the finishing floor was transformed into a Sokolovna where art workshops for children took place during the day, and in the evening it hosted the long anticipated concert of our beloved Tata Bojs.

After that, those who still kept going, were finished off by DJ Mardoša. We also offered places to stay overnight for anyone interested: either in our car camping assemblies or in an improvised campsite on the premises.

Despite the fact that we had not really advertised the event beforehand in order to keep it small-scale, visitors came in record numbers and the atmosphere that resulted was unforgettable. Smashing.

⊕ A new tradition was born.

⊖ It's not going to be easy to live up to expectations next year.

www.wikipedia.org Energie je skalární fyzikální veličina, která popisuje schopnost hmoty (látky nebo pole) konat práci. Energie je slovo vytvořené fyzikou v polovině devatenáctého století z řeckého energiea (vůle, síla či schopnost k činům). Energie je popsána stavovou veličinou. Energie může mít různé formy. Existuje např. kinetická energie (tu lze spočítat dle formule $E_k = \frac{1}{2} m \cdot v^2$) a konfigurační (polohové či potenciální) energie (dané vzájemnou polohou a přitahováním nebo odpuzováním částic, např. gravitací nebo magnetismem). Zákon zachování energie říká, že energie se může měnit z jednoho druhu na jiný, nelze ji vytvořit ani zničit, v izolované soustavě však její celkové množství zůstává stejné. Proto součet velikosti práce, které těleso nebo pole vykoná, a vydaného tepla se rovná úbytku jeho energie, která se přemění v jinou formu. Energie (tzv. klidová energie) přísluší též každému objektu s klidovou hmotností bez ohledu na jeho pohybový stav a působení silových polí. Přeměna této energie na jiné formy bývá nesprávně označována jako přeměna hmoty (hmotnosti) v energii. Lidstvo pravděpodobně nezná všechny možné formy energie. Předpokládá se, že většina vesmíru je tvořena dnes zcela neznámou formou hmoty, která nese přes 70 % energie a které se prozatím říká „temná energie“. Pokud to není nějaká forma hmoty, znamenalo by to podstatnou změnu v představách o stavbě vesmíru a pojmech hmoty a energie. Množství energie spotřebované za jednotku času udává veličina příkon, poměr vydané a dodané energie udává veličina účinnost.

Energy is the quantitative property that must be transferred to an object in order to perform work on, or to heat, the object.^[2013] Energy is a conserved quantity; the law of conservation of energy states that energy can be converted in form, but not created or destroyed. The SI unit of energy is the joule, which is the energy transferred to an object by the work of moving it a distance of 1 metre against a force of 1 newton. Common forms of energy include the kinetic energy of a moving object, the potential energy stored by an object's position in a force field (gravitational, electric or magnetic), the elastic energy stored by stretching solid objects, the chemical energy released when a fuel burns, the radiant energy carried by light, and the thermal energy due to an object's temperature. Mass and energy are closely related. Due to mass–energy equivalence, any object that has mass when stationary (called rest mass) also has an equivalent amount of energy whose form is called rest energy, and any additional energy (of any form) acquired by the object above that rest energy will increase the object's total mass just as it increases its total energy. For example, after heating an object, its increase in energy could be measured as a small increase in mass, with a sensitive enough scale. Living organisms require available energy to stay alive, such as the energy humans get from food. Human civilization requires energy to function, which it gets from energy resources such as fossil fuels, nuclear fuel, or renewable energy. The processes of Earth's climate and ecosystem are driven by the radiant energy Earth receives from the sun and the geothermal energy contained within the earth.

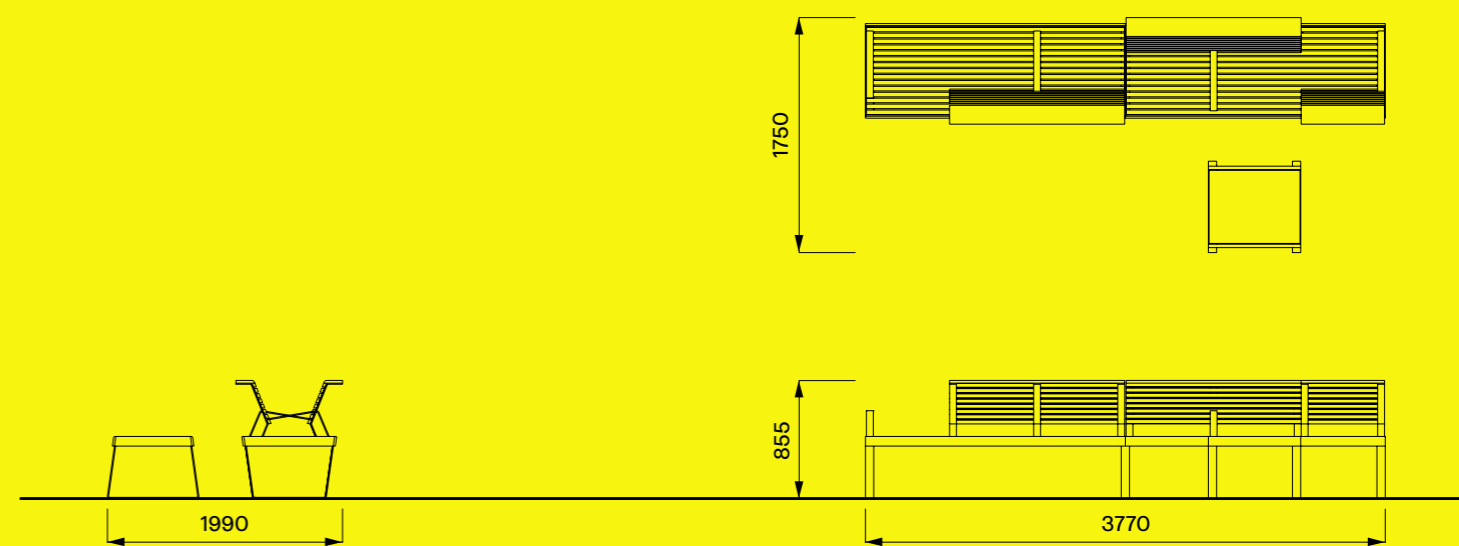
mmcité+

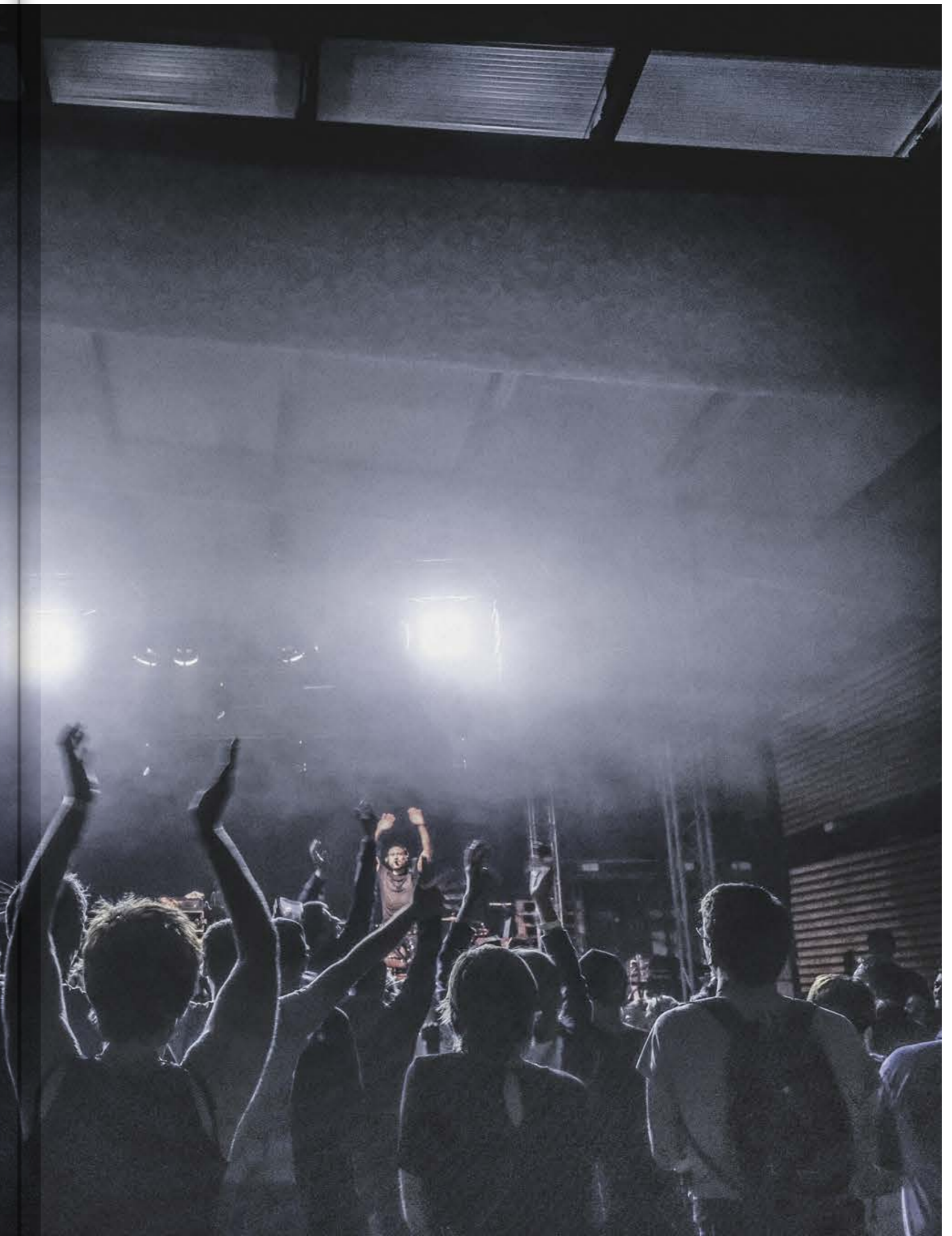

Barka+

Mobiliář dopravních staveb, modulární systém Barka+
Furniture for transport buildings, modular system Barka+

mmciteplus.com

Stará vojna z Míru

20

Představte si, že máte kamaráda, co s ním letos slavíte hned několik výročí najednou. Výročí prvního setkání, spolupráce i společného hraní v kapele, a to všechno orámované 70. výročí Čitroěnu 2CV a stým výročí vzniku Československé republiky. To je samo o sobě dost jubilejní. A teď si představte, že ten kamarád je Mardoša! Kdo z vás to má?

Když jsem vás tak před sto lety viděl v klubu Mír poprvé naživo, ve snu mě nenapadlo, že z nás nakonec budou takoví kamarádi. Sice jsem si musel docela dlouho počkat, ale stálo to za to! Nevíš náhodou, kdy to mohlo být? Bublajs měl ještě ty žlutý Sonory s beruškami a na kytaru hrál Marek. Bylo to stopro před Futuretrem...

Když si projdu archiv, tak mi z toho vychází jen dvě možnosti. Buď to bylo dokonce ještě před „Ukončete nás...!“ 15. listopadu 1996 v rámci miniturné „6x Rock“, nebo 16. října 1998 v rámci trochu většího miniturné „8x Rock“. Tahle varianta mi připadá pravděpodobnější. Pamatuji si, že tam tenkrát s námi hráli Hm... Jestli je to takhle, tak máme letos pěkné kulaté *dvacáté výročí* od našeho prvního setkání! Kdyby to náhodou byl ten dřívější koncert, tak se s tebou znám stejně dlouho jako s Bárkou... (Mardošova žena, pozn. red.)

Hm, tak to je zajímavý! Tak to máme vlastně výročí! No a pak, za pár let, když kolegyně v Ogilvy zmínila, že se na pozici copywritera hlásí nějaký Marek Huňát a jestli ho má vzít, tak jsem zajásal a řekl jí, že jo, a byl jsem děsně zvědavý...

Na to jsem byl taky hodně zvědavý! Nikdy předtím jsem v reklamce nedělal. Ostatně ani potom. Šel jsem tam s hrubou představou, která byla tvořena hlavně častým sledováním filmu Roztržitý s Pierrem Richardem. A myslím, že jsem byl pracovní podobně úspěšný jako jeho Pierre Malake. Nemůžu ale říct, že bych si v reklamce ani neškrtl. Naopak, škrtal jsem skoro pořád.

Každopádně čas strávený v Ogilvy (od března do prosince roku 2005) pro mě byla velice zajímavá a cenná zkušenost. Což se tak říká, když člověk zjistí, že je někde úplně mimo. To je ale pocit, který mi není nepříjemný. Možná dokonce naopak. Většinou cítím, že někam opravdu patřím, až když ho získám.

Nejdůležitější pro mě v Ogilvy byla setkání s lidmi a nová přátelství. A mám radost, že jsme se my dva od té doby nepěstali vidat!

No, důležitý taky bylo to, že jsi mně dal lano do Kachen (2CV Band, pozn. red.) a tím pádem restartoval moji kariéru amatérského bubeníka, kterou jsem tehdy už pohřbil. Jsem ti za to vděčný. Nemáme letos náhodou taky nějaký výročí?

Teď na to koukám: Člověče, ty jsi s 2CVB hrál poprvé na srazu v Mostě, 21. června 2008! Takže to už jsme spolu deset let v kapele! Já tam nejsem o moc déle. V téhle, víceméně příležitostně kapele pro radost nám a kachnám, jsem od roku 2003. Kdysi jsem tam natáhl i Marečka (Marek Padevět,

první kytarista a zakládající člen Tata Bojs, pozn. red.). Když s námi potom končil bubeník, Červeňák (leader 2CV Bandu Jan Červený, pozn. red.) se mě ptal, jestli o někom nevím. Hned jsem mu řekl, že vím o skvělém bubeníkovi Davidovi! Ne že bych tě do té doby slyšel hrát. Nebylo potřeba, skvělý jsi a bubeník taky.

Kachna (Čitroěn 2CV, pozn. red.) slaví letos 70 let! Jak to oslavíte?

Trochu už jsme slavili společně, když jsme si letos zase zahráli na srazu v Nedamově jubileu zasvěceném. Jinak já osobně chci ještě letos toto výročí oslavit tím, že Guiton (Mardoša tak pojmenoval svou Kachnu, pozn. red.) snad projde technickou. A nedávno mu upadlo právě zrcátko. Mám sice náhradní, ale neumím ho sám vyměnit. Zkoušel jsem to. Poprosím tedy, aby mi ho v jesenickém servisu namontovali. K ohlédnutí je zrcátko nezbytné!

Další výročí je nezpochybnitelné. Sto let od vzniku republiky. To by asi uměl oslavit každý. Ale vy děláte něco hodně speciálního, v DOXu. A my na tom s vámi dokonce částečně participujeme, kdo by to byl čekal...

No jasně! Jsem nadšený, že se naše cesty neustále různým způsobem protínají! Naše kapela vznikla, když republika slavila sedmdesát let. Od té doby slavíme spolu. Ty letošní kulatiny máme pojeté hodně neobvykle – výstavou ve zmíněném DOXu. Chtěl bych napsat retrospektivní, ale myslím, že by to nebylo úplně přesné. Probírali jsme se samozřejmě velice intenzivně celým našim třicetiletým archivem a naše historie tam je představena, zároveň ale trochu přetavena, nazírána současným pohledem. S výtvarníkem v kapele se samozřejmě vybízí udělat něco víc než jen zarámovat staré fotky a opatřit je popisky. Milan například nachystal několik nových objektů a instalací, které se týkají „našich dějin“, ale jsou to nové, současné kusy. A pozadu jsme nezůstali ani my ostatní. Já jsem se ponořil do archivu a také jsem zkompletoval svou sérii koncertních kapelových autoportrétů, které dělám od roku 1999, Dušan připravil interaktivní studio, Jura zvukovou instalaci, Vládiček sehnal kamna. Dále je tam například virtuální klip, který jsme natočili s režisérem Petrem Hanouskem, kopie naší první zkušební... Ale nebudu tu už zbytečně tančit o architektuře.

Jo, a chystáme také výpravnou výtvarnou knihu! Ta z výstavy vychází, ale nekopíruje ji.

Jak se vám vůbec hrálo a líbilo u nás na festivalu WiFič veni? Příští rok budeme slavít už druhé výročí.

Tak to gratuluju! Byla to skvělá akce! Což bych ti řekl, i kdybychom se neznali. Vyšlo i počasí, což je příjemný bonus, zvlášť u akce s důrazem na venek. Já už u vás párkrát byl, takže jsem trochu tušil, že to bude dobrý, ale kluci, ti vyloženě koukali! Jen jsem si trochu připomněl své časy na

Deltě (klub na Praze 6, kde Mardoša deset let pracoval, pozn. red.), kde jsem při nástupu měl něco, čemu se říkalo „kumulovaná funkce: dozor – šatna – úklid“. Zde to bylo „Kachnař – TataBoj – DJ“. Říkal jsem si, jestli to není na jednoho člověka, zvlášť člověka, jako jsem já, trochu moc. Možná bylo, ale nakonec jsem to všechno zvládl a každé ze svých zařazení si užil. V závěru už jsem byl mezi světýlkama a svýma oblíbenými písničkama vyloženě blažený... Doufám, že jsme stáli u zrodu nové tradice!

Mardoša

Je spoluzakladatelem a baskytaristou skupiny Tata Bojs. Kromě koncertování s kapelou hraje jako DJ a přispívá do novin i časopisů. Napsal knihy Cool v plotě (1995) a Nanobook (2004), ve které rozvinul děj hudebního alba Nanoalbum. Narodil se v pražské čtvrti Hanspaulka, kde nyní žije i se svou ženou a dvěma dcerami.

Rozhovor vedl / Interview by:

David Zezula

21

Any-Versary Counts

Imagine having a friend with whom you celebrate several anniversaries in one year. The anniversary of the day you met, you started working together and playing together in one band, all framed by 70th anniversary of Čitroěn 2CV and 100th anniversary of Czechoslovakia. All of this is worth celebrating. And now imagine the friend is actually Mardoša! Say no more? Oh sure we will.

When I saw you play live for the very first time at Mír club about a hundred years ago it didn't even cross my mind we would become such good friends. Yes, it took quite a lot of time but it was oh so worth it! Do you have any idea when this gig took place? Bublajs played the yellow drums with ladybird stickers and Marek played guitar back then. I'm sure it was long before your Futuretro album...

what to expect, having built the idea on a frequent watching of Distracted with Pierre Richard. And I guess my professional success was similar to Richard's character Pierre Malake. But I can't say I didn't get a look in. On the contrary, I got a lot of looks there.

Anyway, my months in Ogilvy (from March to December 2005) were a very interesting and valuable experience for me. This is what people say when they realize they were completely off base. But I don't find this kind of feeling too uncomfortable. It may be even the other way round. Mostly it is this very feeling that helps me realize I finally got to fit in.

The most important thing I gained in Ogilvy were all those meetings with new people and new friendships. And I'm truly happy the two of us have stayed in touch ever since!

Well, another important moment was when you brought me to Kachny/Ducks (2CV Band –Ed.) and restarted my career of an amateur drummer which I had already buried. I'm really grateful to you. Isn't it an anniversary of that moment this year too?

I have it right before my eyes now: Man, the first time you played with 2CVB was in Most on June 21, 2008! That means we've been in the same band for ten years now! I myself haven't been there much longer. I have been a member of this more or less occasional band since 2003. Once I also brought Mareček there (Marek Padevět, guitarist and a founding member of Tata Bojs –Ed.) Then, when our drummer decided to leave the band, Červeňák (Jan Červený, leader of 2CV Band –Ed.) came to me and asked if I knew anyone suitable. I immediately told him I knew this David, an awesome drummer! Not that I had ever heard you play before. There was no need, you are awesome and you are a drummer.

It is Kachna's / Duck's (Čitroěn 2CV –Ed.) 70th anniversary this year! How will you celebrate it?

We have already had a little celebration on this year's meeting in Nedamov which was dedicated to the jubilee. I myself want to have a personal celebration by having my Guiton (name of Mardoša's Duck –Ed.) pass the MOT test. His rear-view mirror fell off the other day. I have an extra mirror but I cannot put it on. I've tried. So I shall ask the guys in Jesenice garage to fix it. A rear-view mirror is essential for any retrospective!

The next anniversary is indisputable. A hundred years since the foundation of Czechoslovakia. It's just too easy to celebrate. But you are putting together a very special event at DOX. And even we partially participate, who would have expected that...

Well, I was curious myself! I had never worked in an advertising agency before. Actually, afterwards neither. I went there with a very rough idea of

Sure! I'm so excited by the way our paths constantly cross! Our band came to existence when our republic was celebrating 70 years. We have been celebrating together ever since. This year's jubilee will be pretty unconventional – we're organizing an exhibition at the above-mentioned DOX. I feel like saying it's going to be a retrospective one but that wouldn't be absolutely precise. Sure enough we were browsing through our archive materials of 30 years and our history is formed there, even though it's a little transformed by the contemporary point of view. When you have an artist in a band you can't expect just pictures in frames supplied with notes. So Milan put together some new artefacts and installations which relate to our "history" but they are brand new pieces of art. The rest of us also did our work. I immersed myself in the archive and I also completed my series of concert self-portraits which I've been collecting since 1999, Dušan prepared an interactive studio, Jura did a sound installation, Vládiček got a heater. Then there is a virtual music video directed by Petr Hanousek, a copy of our first rehearsal room... But no more useless dancing on an architecture. Oh, and we are also putting together an epic picture book! It is based on the exhibition but it's not its copy.

How did you enjoy your gig at our festival WiFič veni? The event will celebrate its second anniversary next year.

Congratulations! It was a wonderful event! Which is what I would probably tell you even if we weren't friends. The weather was fine which is always a pleasant bonus especially in case of an event focusing on an open-air space. I'd been to your place a few times so I had a hunch it could be good but the boys from the band were pretty amazed! I just remembered good old times at Delta ta club in Prague 6 where Mardoša worked for ten years –Ed.) where I started off as a so-called "cumulated function: supervising – cloakroom – cleaning". Here I was "Ducks boy – TataBojs boy – DJ". I was wondering if this is not a bit too much for one guy, especially for a guy like me. Maybe it was but eventually I did it all and enjoyed every bit of it. By the end of the night among all those little lights and my favourite songs I felt blissful... I hope we witnessed a birth of a new tradition that evening!

Mardoša

Is a founding member and bass player of TataBojs band. Besides touring with his band he is also a DJ and a contributor to magazines and newspaper. He wrote two books, Cool v plotě (1995) and Nanobook (2004) which is an extension of the story of a musical album Nanoalbum. He was born in a Prague quarter called Hanspaulka and still lives there with his wife and two daughters.

Vždycky jsme chtěli být v kapele. Aspoň někteří z nás. A naše designcité+ vlastně takový band je. Rozhodli jsme se proto ten kapelový feeling přenést i do textů našeho nově vznikajícího katalogu. Oslovili jsme Mardošu, aby o nás a o tom, co děláme, napsal písňový text. Koncept katalogu se od té doby sice změnil a z textů nejspíš zůstanou jen popisky, ale o ten jeho skvělý kousek bychom vás neradi připravili.

WiFič ven!, Bilovice 2018

We've always wanted to be in a band. Well, at least some of us have. And isn't our Designcité+ a band of sorts? We decided to get that rock'n'roll feeling into the text of our new catalogue. We asked our friend Mardoša to write us a song about what we do. The concept of the catalogue has since changed more than once, and the lyrics will most likely turn into simple captions but we didn't want you to miss this masterpiece.

jsme jako kapela
překročit hranici
nemáme žádnou
konečnou stanici

We're like a musical band
Boundaries are all gone
Terminal stations
are simply a no-go zone

jsme jako kapela
venku jsme doma
wifi nehledej
heslo je křeslo

We're like a musical band
Life in the open air
Forget about WiFi
Log on the deckchair

jsme jako kapela
tašky a sedáky
na kolech kapela
taky věšáky

We're like a musical band
Push in the cushion
Band on the wheels
Brings in the new fashion

jsme jako kapela
basový linky
s kombama kapela
kemping i drinky

We're like a musical band
Here's our bassline
Equipped with combos
Camping and wine

jsme jako kapela
jedeme turné
se spoustou zastávek
dny perné

We're like a musical band
Touring as we might
Daily performing
Our Hard Day's Night

jsme jako kapela
nápad, aranže
designů návrhy
elpíčka, lyže

We're like a musical band
Thinking, arranging
Designs and ideas
For LPs and skiing

jsme jako kapela
zesilovače, power
ve světlech lamp
biketower

We're like a musical band
Amplifiers and power
Under the light of lamps
Biketower

Tady jsou další, jak jsem říkal, že jsem začal betonovat. Další mám deponované u pana Vančury, on má galerii. Půjčil si je tam, teda doufám, že to vnímá tak, že si je půjčil, já jsem nepodepsal žádný papír (směje se). Já jsem tady měl v řadě ty věci a tenkrát přišel Zdeněk Slováček, co byl starosta v Bukovanech, a říkal, že mu to připomíná ta zastavení a že bych měl dělat tu křížovou cestu.

Here are some of the other pieces I did with concrete. I have even more in Mr. Vančura's gallery. I hope he realizes they are on loan. I didn't sign any paper! (laughing) When I had everything lined up, Zdeněk Slováček, mayor of Bukovany, came and said it reminded him of the Stations of the Cross, and that that's what I should do here.

Toto je model kaple svatého Jana Křtitele, která je realizovaná na hradě Lukově. Oni tam našli nějaký kachel beránka a já jsem to vysekal jako reliéf do pískovce. A je to jako oltářní obraz.

This is a model of the Chapel of St. Jan Křtítel at Lukov Castle. They found the image of a lamb on some tile there, and I cut it out of sandstone as a relief on the altar.

Kdysi jsem si myslel, že by tohle mohlo stát před cítkčkem.

I used to think that this should stand in front of mmcité.

Pavel Preisner k tomuhle říkal: „Ty vole, zelený čtverec na bílé ploše, kdo si to dneska lajsne!“ Tady v tom jsou ty motivy kresby. Jak mám rád Josefa Čapka, tak to nějak přišlo úplně spontánně. Jak to máš zažrané pod kůží, ono to vyleze samo.

Tohle mělo stát před kostelem v Kašavě. Tam jsou tři vertikální věci: ukřížování, pomník první světové války a myslím jsem, že tam pak bude tohle. Tady měla být ta jména. No ale když tam teď vysekáme valašky a napíšeme dějiny toho povstání, tak to bude taky pěkné.

This is what was supposed to go in front of the church in Kašava, alongside the crucifixion and the monument to the First World War. The names were supposed to go here. But if they decide to carve the names of the Wallachians and the history of the uprising instead, it will also be nice.

Buongiorno

Fine artwork should speak for itself. So why can't a fine artist? Especially when you haven't seen them forever, and are wondering what they're up to. Indeed, we ran into Lubomír Jarcovják, graphic designer, painter, sculptor and pedagogue at the Zlín College of Art during our company event, WiFič ven! in Bílovice. One thing led to another and I invited myself over to his studio in nearby Šarovy.

Vavrečkova Villa

When did we last see each other?

When my band played at Design Week.

Oh yeah! What was the band called again? You had a great name.

Standard. And when we all got together, Above Standard. (laughing) So about 3 or 4 years ago...

My girlfriend and I went to see how Vavrečkova villa looks after reconstruction, and reminisce about when it used to be the Zlín College of Art, where we taught together. They definitely did a good job. It's great that they preserved that building, but I had the feeling that they didn't totally preserve its soul.

It was a shame we had to move out of there. The atmosphere was so friendly. But it just wasn't big enough to accommodate all those students.

Are you thinking the same thing I am? The atmosphere had a major impact on those people, their work ethic and their overall approach to life. You were a better person for being part of that community.

Yeah, exactly. For example, that entrance hall where the drawing room was...The students would come in at 7 am...Hard to imagine today. The smell of tea in the winter, and everyone drawing in a total state of peace.

And where are you now? Still at the former school opposite the hospital?

Yep, the former elementary school. The environment there has changed. They now have regular classes, and things work quite a bit differently. The corridor is long and cold, and the toilets stink, just like in every school...

Why exactly did you have to leave Vavrečkova vila?

Well, Václav Havel owned the majority of it, and the city the rest, but he donated his part to the city for general use. However, it was in horrible shape, and the city did not want to invest in renovation. So, they decided to sell the villa. Havel donated his share to the Dagmar and Václav Havel Foundation, and we were given this other space.

Creation

Let's talk a little bit about your art. When we were teaching together, it seemed to me that you, the kids and the school in general were really interested in what was going on, but at the same time it seemed that everyone had

to be there in order to pay the bills. I have the impression that the life of a "radical" artist like you should be a little different. That you should have absolute freedom to create, without having to work a regular 9-to-5.

Me too, friend. But like you said, we have to pay the bills. My students today seem hopeless the first year, but we get through it, and by the third year most of us become friends. Over time, they realize that we don't just want some child's play from them. Then it's sad when we part ways...And so it goes.

Now that you've got some experience, would you ever risk leaving the school and living off your art only?

No. I would have to manage myself, or find someone else to do it. For example, I designed an Adolf Loos monument for a tender in Brno. Almost everything was finished, and then I realized what

an ordeal it would be. There are so many papers to fill out, and you have to make a model, too. I think the model itself and some references should be enough. But no. There is so much bureaucracy that you'd have to spend 3 months of your life doing only that. I designed it, sketched it and called all the people I needed to, but I eventually gave up because of the official requirements. Instead, I decided to fine tune the sketches and use them at the school.

I also wanted to ask about your outdoor projects. You're originally a graphic designer, so how did you get into that?

I was sitting in my studio one day and it hit me like a brick – concrete! Just mix it together and you're ready to go 3D. I didn't have any experience though. I just kind of learned sculpture on my own. I made a sculpture on this table that was so big, it was a real pain to move. Since then I've constantly been working with concrete.

So, are you painting and doing spatial art? Or mostly just spatial art?

Well, recently I've been painting in the studio upstairs. And as for spatial objects, last year I made a sculpture that is on display in Kašava as

a monument. A wing. It was actually supposed to be abstract, but when everyone started calling it a wing, I realized it really did look like one. Someone thought it resembled architecture, which is in fact what I took inspiration from. Then the city contacted me, and informed me that the new parish priest there had given in to pressure from the church council and changed the arrangement. I had everything worked out with the previous priest, and they were about to start digging the foundation. But on Saturday the council summoned the mayor and told him they don't want it in front of the church. Their argument was that, although they had chosen it from among 3 proposals, the mayor is my cousin.

He is your cousin?

Yep. And he said to me, "We won't throw it away. We'll put it on my property as a monument to the Wallachian Uprising." There are some educational trails that run through his property, so the monument will probably go up next year. The monument with a wing is a memorial to the troops of the Second World War and the fallen American pilots. The Germans discovered where the American bombers were taking off from, so they would shoot them down from a hidden outpost somewhere in Slovakia. This plane in particular fell over Kašava. As it fell, it exploded like a bomb. At the same time, some mother was changing her child's nappy. As my grandmother used to say, if a child gets a fright it turns blue and can even die. And when the plane hit the ground, the child died. So, my cousin suggested we make memorial for the child too.

While we're talking about family, how was working with your son on the interior of that chapel in Bukovany, both as an artist and a father? It must have been extremely satisfying.

Oh, it was great. Somehow we got along perfectly. I remember once we didn't see each other for a while. I was trying to solve some construction problems with the architect, then Kuba came in and we only looked at each other since I was so busy with other things. Then he came running in pleading, "Daaaad!!!" It was a challenge for him. I came up with the ideas, but he had to start sketching it all. He even made the pews with the carpenter. But when he had to contact the stonemasons in Carrara, it was too much for him. Not so poetic anymore. One day he said to me angrily, "You always want me to do something. I'm still a kid!" (laughing) But yeah, I was very happy with our cooperation.

The Stations of the Cross. Besides the fact that they are in Bukovany, there is one other thing I find fascinating: the landscape there doesn't really need you as a sculptor. Had you not realized that as an artist, things may not have gone so well. In outdoor architecture, the fact that it

serves some practical purpose is probably an attenuating circumstance. But sculpture for spiritual reasons only? That had to be a hell of a challenge.

I was afraid to interfere with the landscape out of respect. I didn't know how tall to make them or what the layout would be. We first built the columns to make sure we were on the right track, and then we cemented them into the first two stations. I think they are about 3.4 meters tall. I also wanted there to be an element of geometric contrast, because there is not a lot of that in nature. Moreover, concrete is natural, and rusty iron is environmentally friendly. Even though I was thinking about reliefs and things like that at first, it eventually just clicked. Like I had no control over it. I made model after model as if I was being guided by some force. It chills me to think about it. Strange time that was.

None of that would have happened without the enlightened mayor, Zdeňek Slovák.

He was the driving force behind it all, including financially. He is a beekeeper and had to put in the extra work to raise colonies. We were standing there next to his beehive and he said, "Look, millions are working for us." All the proceeds from the honey went to buy concrete. Even the local businessman that built the chapel, Kouřil, gave us money. I made and sold a series of graphics as well. So, somehow we came up with the funds. I was also afraid of how people would receive

it. You know, with the cranes coming in and everything... We always patiently explained what was happening, and then their eyes would light up, and they'd be happy about it. Everyone was satisfied when we consecrated it. Old ladies from Kyjov were singing, and Bishop Hrdlička told me that the night before he had meditated over the photos I sent him. He basically did everything we were hoping he would, without even discussing it. And then I was at peace. After the blessing, Magor (Editorial note: Ivan Martin Jirous, Czech poet and dissident) and I went to the hill, and the crowd sang, "Good God, strong God, have mercy on us." When we got to the top, Magor pulled out a flask and said, "Let us drink! I've had this with me the whole journey!"

New challenges surely await, but this one must have been "concrete." Maybe stone next time? I wouldn't know where to begin with that.

Actually, there is a story with stone too. The stonemasons from Tumačov I cooperate with were working on something in a church in Ostrava. The parish priest told them that he didn't have any more money, and offered to pay the rest of the job in marble from the church's stone offering table. I ended up buying the marble from them.

So you are getting into stone?

Well, I had the opportunity to work with stone at various sculpture symposiums and really liked it. I first did it with Radim (Editorial note: Radim Hanke, sculptor and pedagogue). And later I met

Petr Horák, an essential figure. He is an expert stonemason who makes incredible statues. He taught me how to do everything in very simple terms. And then I kind of just got the hang of it. When I did it for the first time, I was pretty shaky because I was working with something that took millions of years for the earth to create. Gotta respect stonemasonry.

It looks like you've already got some prospects for the future. And I'm so glad we've had this chance to catch up after such a long time. Very interesting! Where did this cat come from? Is it yours?

Yeah, he kind of adopted us.

What's his name?

Buongiorno.

Mgr. Lubomír Jarcovják

Graduate of conservation and restoration at the Secondary School of Graphic Arts in Prague, and later visual arts education at the Faculty of Pedagogy of the Jan Evangelista Purkyně University in Brno. He is currently Head of Graphic Design at the Zlín College of Art. He sculpts with concrete, sandstone and a combination of other materials. He also does graphic design and book binding. He currently resides in Šarovy.

Příběh umění

The Story of Art

Náš firemní festival WiFič ven!, to nebyla jen samá legrace. K vidění bylo taky seriózní umění. Velkoformátové fotografie Dušana Tománka a Jiřího Thýna se v prostoru lakovny krásně vyjímalý a přirozeně se navzájem doplňovaly. Dušan Tománek vystavil fotografie zachycující detaily života na moravském venkově, tak jak to umí jen on, tedy včetně klobásy, z níž zbyl už jen chleba, vidlí a pily, Jiří Thýn zase ukázal práce z časosběrného souboru fotografií zachycujících jedno

velké zahradnictví, kde by se bez těch nástrojů, které u Tománka kypí mnoha jinými významy, jednoduše neobešli. Nahlédneme-li však pod povrch, ani u Thýna se žádná romantika nekoná, neboť estetika zahradnictví je vlastně určována silami trhu.

U nás ale výstavy jen tak nekončí, u nás bereme umění za své. Všichni, včetně chlapů z lakovny. Takže jakmile jsme se po festivalovém večírku dostali zase do práce, na stěny lakovny přišly

zase igelity, které do lakovny patří: zachycují barvy a chrání omítku před jejich nánosy. Teď navíc chrání, tedy aspoň z větší části, i fotografie, jež zůstaly na stěnách a pořád jsou tak trochu přes ten igelit vidět. Lakýrník Lukáš Hanáček, který si během festivalu výstavu se zájmem prohlédl, poznamenal, že devítičlenná parta z lakovny teď aspoň může říkat, že jsou „z galerky“.

Our company festival WiFič ven! wasn't just all fun, we also had some serious art on display. Dušan Tománek's and Jiří Thýn's large-format photographs worked beautifully in the space of our paintshop where their mutual interaction created a new contextual experience. Whereas Dušan Tománek exhibited photographs which capture the details of life in the rural areas of South Moravia in a way that is unique to him, including some bread without the sausage, a pitchfork and a handsaw, Jiří Thýn displayed long-term-

documentary style images from a plant nursery where the tools we see carrying multiple meaning in some of Tománek's photographs are simply indispensable work tools. Looking under the surface however, we realise that the floral beauty they capture is at best equally the result of market forces as they are of natural growth. So you can put your rose-tinted glasses down again.

Here in Bílovice, an art exhibition doesn't disappear when it's over. We love art, all of us, including the paintshop crew.

As soon as we got back to work after the festival, the walls of the paintshop were covered once again with the transparent plastic sheets which normally serve to protect the walls from multiple layers of new paint and now they also protect the photographs that are still visible underneath them. Lukáš Hanáček, one of our varnishers, who went to see the exhibition during the festival, noted that the nine-member paintshop crew now say that they work "in the gallery".

Dušan Tománek

Dlouhodobě se věnuje fotografování architektury, jako fotograf je také součástí české nezávislé hudební scény. Je autorem fotografií v knihách Nebel, Hubená stehna Twiggy, Zde jsou psi nebo Křehký. Založil a vydával časopis Komfort Mag. Od roku 2016 spolupracuje se společností designcité+ v Bílovicích. V poslední době se účastnil kolektivních výstav v Českém centru v New Yorku (Muse Muse, 2018) a v pražském DOXu (Projektil33, 2017), samostatně vystavoval v ostravské galerii Fiducia (Domácí štěstí, 2014). Žije a pracuje ve Zlíně a v Praze.

One of Tománek's long-term subjects is architecture. As a photographer he is also part of the Czech alternative music scene. His work has also appeared in the books: Nebel, Hubená stehna Twiggy (Twiggy the Thin Thigh), Zde jsou psi (Here Be Dogs) or Křehký (Delicate). He was the founder and publisher of Komfort Mag magazine. He has been working for designcité+ in Bílovice since 2016. He has recently participated in collective exhibitions in the Czech Center in New York (Muse Muse, 2018) and in DOX, Prague (Projektil33, 2017). His solo exhibition called Domácí štěstí (domestic bliss) was hosted by the Fiducia gallery in Ostrava in 2014. He lives and works in Zlín and Prague.

Jiří Thýn

Vytváří fotografické cykly; rozkrývá, jak principy a technická stránka práce s fotografií formují vizuální vlastnosti tohoto média. Je jedním ze zakladatelů občansko-umělecké skupiny Ládví. V poslední době samostatně vystavoval v brněnském Domě umění: Hledání monumentu II (2017) a ve Francouzském institutu v Praze: Dva konce vzdálenosti (2014). Účastnil se kolektivních výstav Podmínky nemožnosti VI/VII: Technický detail (Galerie Kurzor, 2018) nebo Don't Worry Boy (Galerie Forum Box, Helsinky, 2017). Je autorem fotografií v publikaci People+Design pro společnost Egoé.

Thýn creates photographic series in which he examines how principles and technical aspects of photographic work form the visual qualities of this medium. He is one of the founders of the art activist group Ládví. His recent solo exhibitions include: In Search of a Monument II in Brno House of Arts (2017) and Two Ends of the Distance at the French Institute in Prague. He participated in collective exhibitions such as Conditions of Impossibility VI/VII: Technical Detail, Kurzor gallery in Prague, 2018, and Don't Worry Boy in Forum Box gallery, Helsinki, 2017.

Rozhovor s Katkou Vavrouškovou, textilní návrhářkou značky Egoé.

S Katkou Vavrouškovou jsme se k rozhovoru uvelebily pod pergolou na konci ulice mezi budovami mmcité v Bílovicích. Usazené na krásných a pohodlných pohovkách Moja, které Katka, jak říká, oblíkla, jsme se zapovídaly, a kdybychom nedostaly hlad, sedíme tam asi dodnes. Původně si Katka myslela, že bude mluvit o své současné srdeční záležitosti, ručně pletených čepicích pro značku Egoé move – proto mi taky na rozhovor

kývla. Nakonec se ale ukázalo, že je toho mnohem víc, o co bych vás z našeho rozhovoru nechtěla připravit. A i na ty měkoučké čepice nakonec dojde.

Občas se nám během povídání z polí ozvali ptáci a hlavně nás konejšily zvuky výrobních hal vúkol. Rozhovor jsme jako správné matky zahájily debatou o dětech a o pestrém a zajímavém životě, který rodina Vavrouškova dosud z velké části strávila v zahraničí.

Oblíkám nábytek I Dress Furniture

Interview with Katka Vavrouškova, textile designer at Egoé.

We met up with Katka Vavrouškova of Egoé under the pergola at the end of the street between the mmcité buildings in Bílovice. Sitting on charming and comfortable sofas from Moja, which Katka says she herself „dressed,” we chatted about life, work and what’s in store for the future. And if we hadn’t gotten hungry, we would still be sitting there today. Katka originally thought that she would be talking about her personal affairs and hand-knitted

beanies for Egoé move – that’s why she agreed to the interview. But it turned out there was much more to discuss. We will, however, get to those soft little beanies.

The soundtrack to our chat consisted of birds chirping, and soothing noises from the nearby production halls. Since both of us are mothers, we of course began by talking about kids, and the colourful life her family has lived mostly abroad.

V devatenácti letech Katka odešla z rodného Zlína, nejprve na rok do Londýna a pak na studia textilního výtvarnictví v Brně.

Od roku 2000 nabírala zkušenosti a pracovala u filmu v Praze, načež přišla nabídka pracovat v Českém centru v Moskvě, kam se přestěhovala za svým současným manželem Petrem Vavrouškou (dříve redaktor Českého rozhlasu, dnes obchodní ředitel mmcité+). V roce 2009 následovalo stěhování do Varšavy a Bratislavy. Když se narodilo první dítě a Katka zůstala doma na mateřské, vystudovala ještě sdružené uměnovědy na Masarykově univerzitě v Brně.

Takže ty nejsi jen praktik, ty jsi i teoretik!

Dá se říct, že ano. O své práci přemýšlím nejen po té vizuální, intuitivní stránce, ale potřebuju, aby mi to dávalo smysl i v konkrétním kontextu.

Zajímalo by mě, jak v těch zemích, kdes žila, vnímala jejich přístup k textilní tvorbě a co tě v té které zemi obohatilo nebo ovlivnilo.

Anglická kultura je sebevědomá, ví přesně, na čem má stavět. Zvládnuté řemeslo, v tomto případě textilní, které vychází z tradičních technik a tradičních materiálů, jim dovoluje smysluplně vložit inovativní prvky; nové materiály nebo mimooborové techniky. Podstatné není jen to, že zvládnou myšlenky zpracovat, ale že si za nimi i sebevědomě stojí, umí je prezentovat a následně i prodávat.

Pokud mám hodnotit textilní tvorbu a její užití v Rusku, tak módní průmysl se smrškl na prostředek k dosažení sociálního statusu. Umělecký aspekt, individuální vyjádření nebo hravost jsou okrajové záležitosti. V Rusku jsem si uvědomila, že leckdy forma vládne nad obsahem a oficiální kultura vychází ze sebevědomí uměleho, postaveného na moci nebo na prostředcích, jak ji získat. Umění je ale prostor, kde by se moc autority měla odbourávat a hranice posunovat. Pokud se tak neděje, výsledky jsou zakřivené, stejně jako okřivané dítě.

Nepochybují, že i v Rusku se děje spousta zajímavých projektů, ale nejsou natolik průbojné, aby udávaly směr. V takovém prostředí jsem si uvědomila, jak jsou Češi svobodní a jak to umí využít.

A co potom v Polsku?

Polsko je inspirativní, především prostředí velkých měst jako Varšava, Krakov nebo Gdaňsk. Poláci mají cit pro textilní módu a kladou na ni důraz. Je součástí jejich osobností a používají ji jako prostředek k vyjádření vlastního názoru. Nebojí se mít vlastní názor, a to jak ženy, tak i muži. Proto jsou ulice polských měst jako živá mola módních přehlídek. Stačí si sednout na lavičku a dívat se.

Přesto jsem v Polsku narazila na jeden estetický oříšek. V produktovém designu působí polští umělci progresivně, ale architektura z nějakého

důvodu nepůsobí nadprůměrně. Nerozumím té nesourodosti. Za zajímavou architekturou v Polsku se musíš vydat cíleně, nenarazíš na ni při náhodných procházkách.

V roce 2013 vás čekalo další velké stěhování, a to do Bratislavy, a o dva roky později návrat do Zlína. Jaké byly tvoje začátky v Egoé?

Nastoupila jsem jako konzultant na textilie ve chvíli, kdy se Egoé teprve probouzelo. S textiliemi tu předtím už velmi dobře pracovali. Moje předchůdkyně Pája Ondrová navrhla a realizovala zajímavá řešení, která se používají dodnes. Naše prvotní motto bylo, že budeme oblékat nábytek. Zajímalo nás, jak přenést komfort vnitřního prostoru z obývacího pokoje ven, pod nebe, bez zásadního omezení, které by určovalo počasí. V té době už byla v procesu Moja a já jsem se stala součástí týmu, který se staral o její start do života. Díky novým technologiím ve zpracování textilu jsme mohli využít materiály vhodné ven, a to nejen ty vnější, které zajišťují estetiku, ale i ty vnitřní. Moju se podařilo vybavit slušivým kabátkem z kvalitního materiálu a netradičního stříhu, který si ovšem žádá tradiční čalounické techniky skvělých českých řemeslníků.

Na svět tak vyšla řada sebevědomé Moji, která v sobě skrývá koktejl měsíců práce designérů a řemeslníků, hledání cesty v tvarosloví, zkoušení nových materiálů, stříhů a barevných kombinací. Její obsah hrdě naplňuje formu. Moja má za sebou historii, příběh, díky kterému se jí může podařit lépe navázat vztah s klientem. A vztah zaručuje pouto.

Máme kolem sebe spoustu věcí, o kterých ani nevíme, proč je vlastně máme, jsou pro nás anonymní a nemáme problém se jich zbavit. Proto bych Moji přála, aby se dostávala k lidem, kteří s ní ten vztah navážou, budou si jí vážit, budou o ní přemýšlet, budou jí mít rádi a hned tak ji nevymění za jinou. Už kvůli planetě.

Omezuje tě nějak fakt, že musíš šít z outdoorových materiálů?

Já bych řekla, že každé omezení je pro design dobré, protože přináší nutnost nových řešení, na která by jinak ani nemuselo dojít. Na trhu je samozřejmě ten poměr běžných čalounických a outdoorových látek velmi nevyrovnaný, nicméně

i kdybychom měli ten výběr stejný jako u běžných látek, tak bychom na výběru nic neměnili.

Kdo pro vás čalouní?

Najít dobré řemeslníky není snadný úkol. Měli jsme to štěstí, že kolegyně Katka Kotlová (produktová manažerka Egoé life, pozn. red.) se v oboru teorie čalounictví pohybovala a dokázala navázat vztahy s těmi nejlepšími v kraji. Jde o dílnu pana Solára – Reno design. Podíleli se mimochodem i na rekonstrukci brněnské vily Tugendhat. Pro mě je velké zadosťuchání, že díky projektům, které v Bílovicích vznikají, máme možnost prezentovat kvalitní práci českých řemeslníků, že se vrací renomé řemeslné práci.

Slyšela jsem, že pro vás šije i Ondra Černý (konstruktér pro mmcité+).

Ano, Ondra Černý je ohromně šikovný člověk, a kdykoliv máš nějaký technologický problém, tak si můžeš být jistá, že když přijdeš za Ondrou, tak najdete cestu k řešení. Je to poklad. Jeho obrovskou výhodou je průnik oborů a souhra praktika a teoretika. Navíc je velmi zručný a pracovitý.

Ondra aktuálně šije pro Egoé nest matrace, pro Egoé life sedací vaky a obaly na nábytek a podílí se na jejich vývoji.

Co dalšího tady ještě děláš krom toho, že oblíkáš nábytek?

Jsem součástí party, která se snaží dělat z dodávek a větších aut pojízdné pokojíčky, tak aby se tam lidem dobře spalo, aby s sebou mohli vézt věci, které jsou jim milé a které potřebují na výlet. Takže jsme pro Egoé nest vyprodukovali krásné a pohodlné matrace a stropní a okenní tašky. Textil je i součástí vestavby, pomáhá snižovat celkovou hmotnost.

Pro Egoé life vyvíjíme kromě nábytku i textilní doplňky, polštáře, obaly na nábytek. Pro Egoé move jsme právě dokončili design lyžařského vaku a design upozadřované věci, které doposud nikdo nevěnoval žádnou pozornost, žádný pohled, natož aby si k ní vybudoval vztah. Jsou to pásky na lyže. Díky nadšení Vojty Pršaly jsme jim mohli věnovat čas a vůli je povýšit z „věci“ na produkt v katalogu. Myslím, že se to povedlo a ten, kdo je bude mít, je nebude chtít nechat ležet zapomenuté na lavičce.

A poslední produkt, který se teď pouští do světa, jsou čepice.

Tam je ten proces jak daleko?

To je artikal, který už Vojta (Vojtěch Pršala, obchodní manažer pro Egoé move, pozn. red.) nabízí a prodává a je mu věnováno i několik stran v připravovaném katalogu Egoé move.

Budou tam taky plyšáčky?

Plyšáčky nejsou úplně plyšáčky. Jsou to textilní medvídci z dílny brněnské výtvarnice a architektky Pavliny Kopecké. Každý z nich je originál a budou součástí dětské čepice. Ta má kapsu v ohybu čepice a to je právě místo pro medvídka.

Dámské a pánské čepice medvídka mít nebudou, ale čepice nabízí tolik bonusů, že dospělákům to určitě nebude líto. Základem je prvotřídní materiál, merino vlna nebo alpaca, který zajišťuje tepelný komfort jak v suchém, tak i vlhkém prostředí a především je ekologicky odbouratelný. Protože, co z přírody vzejde, to si příroda taky vezme zpět.

Všechny pokrývky hlavy Egoé jsou pletené ručně na čtyřech jehlicích v rukách českých žen a každá je originál v tom pravém smyslu slova. Druhá taková na světě nebude.

Kdo to pro vás plete?

Pro Egoé pletou paní pletačky, které pletou od malička, protože je to baví. Jsou nesmírně zručné, ale kromě jejich blízké rodiny nemá nikdo možnost jejich práci a um ocenit. S tímto projektem nastalo

to, že i ony si uvědomily, jak je skvělé plést pro někoho dalšího, kdo dokáže ocenit jejich vypilovanou techniku a staví hodnotu tohoto produktu právě na jejich ruční práci.

Plete se jim to výborně, protože ta vlna je opravdu jemňoučká, lehoučká. Tímto způsobem si přivydělávají, dělají něco, co je baví, co umí a je po tom poptávka. Takže podle Richarda (Richard Vodička, ředitel studia designcité+, pozn. red.) naplňují ideál japonského Ikigai. Já doufám, že jim to přispěje i k vnitřnímu štěstí.

Můžeš mi říct něco víc o svých pletáčkách?

V Brně pro nás plete paní Jana, která ve svých šedesáti letech přišla o práci. Má už jen pár let do důchodu a je pro ni těžké najít si vhodné pracovní místo. Jsme rádi, že díky našemu projektu se může realizovat, je znovu potřebná a má práci hodnou své zručnosti.

V Hradišti pro nás plete paní Irenka, která je po onkologickém onemocnění v invalidním důchodu a s naším projektem se sžila, nebo spíš splela. Ne, určitě se nesplela, ale vplela. Konečně to byla ona, kdo realizoval naše první představy a tvořil první prototypy.

Taky tu pro nás pletou pletačky Šárka a její maminka Olga, kterým se ten nápad líbil a chtěly si to zkusit. To jsou dámy, které se spolu s dalšími pravidelně každý týden setkávají na pletářských sezeních v Café Portal a vzájemně se tam podporují a pomáhají si. Mně se moc líbí, že se věnují něčemu, čemu do té doby nikdo nepřikládal žádnou váhu. Naopak pletení bylo spojené s jakousi babyčkovskostí a v době kultu mládí s tím nikdo

nechtěl být spojován, jako s něčím, co je pomalé, usedlé a neprogresivní. Pro mě ruční práce představuje činnost, která si žádá stále stejný objem času a nabízí uklidnění, zpomalení a působí až terapeuticky. Svět vnímaný přes smysly je atraktivní a bylo by škoda jej vyměnit za abstraktní prožitky.

Takže kolem a kolem jsou naše čepičky produktem přírody, lidského umu a radosti z toho, že někoho potěší a zahřejí. Je to malý detail, v módě v podstatě neakcentovaný, ale jsem ráda, že jsme mu tady mohli věnovat pozornost.

Taky jsem slyšela, žeš přišla s nápadem šít ze starých reklamních plachet tašky.

O nápad šít tašky z plachet se dělíme s Davidem Zezulou (art director studia designcité+, pozn. red.), kterému bylo líto plachty vyhodit. S podobným projektem jsem se setkala u estonských designérů, kteří jsou schopní zpracovat i obal od kávy, ale v podstatě mi to připomíná i vzpomínku z dětství, kdy sousedka pletla ošatky z proužků platu z nastříhaného obalu od mléka. Je fajn, že recyklování už je součástí běžného života, že zpracovatelů podobných materiálů je hodně, a na nás bude, jakým způsobem zpracujeme design.

V jakém bodě procesu se teď ten nápad nachází?

No, já jsem si donesla jednu tu plachtu domů, že s tím začnu pracovat, ale když to viděl Petr, tak mi říká: „Zbláznila ses? Víš, jak je to drahé? To ještě použijeme!“ Tak ještě nevíme, možná to bude recyklace na druhou a plachty nabereou druhý plachtařský dech.

You Can Leave Your Beanie On.

čepice Kulda / Kulda Beanie

EGOE move

egoe.eu/move

Katka left her native Zlín at the age of 19, first for a year in London, and then to study textile design in Brno. Starting in 2000, she worked in the film industry in Prague, and then got an offer from a Czech centre in Moscow, where she moved with her husband, Petr Vavrouška (formerly an editor for Český rozhlas, the public radio broadcaster here in CZ, and now the commercial director of mmcité+). In 2009 she moved to Warsaw, and then Bratislava. After her first child was born, she stayed at home on maternity leave, and studied combined arts at Masaryk University in Brno.

So, you're not just a woman of practice, but of theory too!

I guess we could say that. While I pay a lot of attention to the visual and intuitive aspects of my work, I also need things to make sense in a practical context.

Maybe you could tell us a bit about what life was like in those countries, what their attitude was towards textile production, and what enriched or impacted you.

English culture is confident and knows what it wants. They like textile craft made using traditional materials and techniques, but that also incorporates innovative elements, new materials and interdisciplinary techniques. What matters is not that they are able to make such things, but that they can confidently present and sell them.

In Russia, the fashion industry has been reduced to a means of achieving social status. Its artistic aspect, individual expression and playfulness are just marginal issues. There, form is sometimes more important than content, and official culture is based on the artificial self-confidence that comes from power or the means of acquiring power. But art should not be limited by concerns for power. If it is, then the results are sheepish, like a scolded child.

I don't doubt that there are plenty of interesting projects in Russia, but they are not as obvious as they need to be to set a trend. When I was there, I realized how free Czechs are and how they can use that freedom for good.

And what about in Poland?

Poland is inspiring, especially in larger cities like Warsaw, Krakow and Gdansk. Poles value and have a good sense of textile fashion. It is part of their personalities, and they use it as a means of self-expression. Neither men nor women are afraid of having their own opinion. So, in a sense, the streets of Polish cities are like real-life fashion runways. Just take a seat and watch the „models“ walk by.

Still, I encountered there one aesthetic issue. In product design, Poles are quite progressive, but in architecture, they're not the strongest. I'm not sure why. You have to go looking for good architecture there, because you won't just stumble upon it.

In 2013 you moved to Bratislava, and two years later back to Zlín. What was it like starting out at Egoé?

I joined Egoé as a textile consultant right when they were starting out. But even before that they had been doing good work with textiles. My predecessor, Pája Ondrová, came up with some interesting solutions that they are still using today. Our original motto was, „We dress furniture.“ We were trying to figure out how to move the comfort of indoor spaces outdoors, without having to worry about weather conditions.

At that time, Moja was in its nascent phase, and I was part of the development team. Thanks to new technologies in textile processing, we had access to materials suitable for the outdoors – not just in terms of aesthetics, but in terms of internal build

quality. We were able to coat Moja with a non-traditional cut of quality material using the traditional upholstery techniques of Czech craftsmen.

And that's how the „self-confident“ Moja was born. Our team of designers had produced a fine cocktail of fresh design and craft. For months, they had studied morphology, tested new materials and played with colour combinations. What they got was a proud piece of furniture, solid from the inside out. Moja has a story that helps connect it to our clients, and guarantees a bond.

In today's „throw-away“ society, we don't seem to value the longevity of things. That's why Moja is more than just a disposable stick of furniture. It's a valuable piece of craftsmanship that can be an asset to anyone who likes to spend time outdoors. A part of its environment.

Are you limited by the fact that you have to use outdoor materials?

I would say that every limitation is good for design, because it necessitates new solutions which we may not find otherwise. Of course, the selection of outdoor materials is much smaller than that of normal upholstery materials, but we wouldn't change anything if we had more to choose from.

Who is your upholsterer?

Well, finding a good craftsman is not easy. We were lucky that our colleague Katka Kotlová (Editorial note: the product manager of Egoé life) knew a bit about upholstery and was able to make contact with one of the best studios in the region:

Mr. Solár's Reno Design. Among other things, they helped reconstruct Villa Tugendhat in Brno. So, as you can imagine, I am thrilled that new projects from Bílovice are showcasing the high-quality work of Czech craftsmen, and that appreciation for craftsmanship in general is growing.

I've heard that Ondra Černý (designer for mmccité+) is sewing for you.

Yes, he is very skilful. Whenever there is a technological problem, you can be sure that he will find a solution. He knows a lot about a lot, and balances theory and practice very well. A hard worker and truly one of a kind.

For Egoé nest he currently sews mattresses, and for Egoé life he sews bean bag chairs and furniture covers, and is involved in company development.

What else do you do besides dressing furniture?

I am part of a group that tries to make mobile homes out of caravans and larger cars, that people can take on the road and sleep in. We produce beautiful and comfortable mattresses, and ceiling and window bags for Egoé nest. Textile is also part of their travel installation, since it helps reduce mass.

Besides furniture and textile accessories, we make pillows and furniture covers for Egoé life. For Egoé move, we have just finished designing a ski bag, as well as another original accessory: ski bands. Thanks to Vojta Pršala's enthusiasm (Editorial note: Vojtěch Pršala, business manager for Egoé move), we took them from something that nobody notices to a prominent product in our catalogue. I think they turned out great. Skiers aren't going to want to leave them behind. And the last product we are coming out with now is the beanies.

Tell us a little more about those.

Well, Vojta is already selling them, and they now have a few dedicated pages in the Egoé move catalogue.

Going to have any stuffed animals in there?

As a matter of fact, Yes. More like textile teddy bears from the workshops of artists in Brno and architect Pavlína Kopecká. Each one is original, and can be placed into the pocket inside the fold of each beanie.

The men's and women's beanies don't come with a bear, but have so many other benefits that buyers won't be remorseful. The base material is first-class merino or alpaca wool, which assures thermal comfort in both dry and wet environments. The hats are biodegradable too, because what comes from nature can return to nature.

All Egoé headgear is hand-knitted by Czech women using 4 needles, so each item is 100% unique.

Who knits for you?

Women who have been knitting since they were kids, and love it. They are extremely skilled, but aside from their close family, there is no one else to appreciate their work. This project has helped them realise how great it can be to knit for someone who recognizes their polished techniques, and wants to build the value of a product on their handicraft itself.

The wool is great to knit with because it's light and delicate, and the ladies make extra money doing something that they love, and that's in demand. According to Richard (Editorial note: Richard Vodička, director of designité+), they embody the Japanese ideal, ikigai. I hope he is right and that it makes them happy.

Can you tell us more about the knitters themselves?

Sure. We have one lady in Brno called Jana, who lost her job just before retirement and had a hard time finding anywhere else to work. So, we are happy to give her a job that values her skills.

We have another lady in Uherské Hradiště called Irenka, who is on her disability pension after a battle with cancer. She was the one who brought our

ideas to life with the first prototypes. We are happy she has „woven herself into“ our company!

We also have a mother and daughter there called Olga and Sárka, who liked our idea and wanted to give it a try. They regularly meet with other ladies for knitting sessions at Café Portal, where they exchange tips, tricks and techniques. I love the fact that they are bringing back something that's falling out of our culture. Knitting is so often associated with grandmothers, and young people shun it as slow, boring and obsolete.

For me, handicraft is a labour of love that offers a therapeutic opportunity to slow down. I mean, sometimes we have to take a break from all the social media and focus on what's really in front of us.

In short, our beanies are a product of nature, intellect and the joy of making other people happy. It's a small detail in the grand scheme of fashion, but I am happy we can do something to make it better.

I also heard you were thinking about sewing with old advertising banners.

Yes, both me and David Zezula (Editorial note: art director of designité+), who didn't want to throw them away. I saw a similar project by Estonian designers who were able to process coffee packaging. The idea reminds me of when my childhood neighbour used to make baskets out of plastic strips cut from old milk bottles. It's nice that recycling is a now part of everyday life. That there are a lot of other people designing similar materials. It's up to us how we do ours.

At what stage is the idea now?

Well, I took one banner home and started to work with it, but when I showed it to Petr, he said, „Are you nuts?! Do you know how expensive that is? We can still use it!“ So, I am not sure yet what will happen. Maybe the banners will get a second chance as banners first!

EGOÉ
life

Nadějné vyhlídky Reaching New Heights

Vynášíme naše posezení tam, kam vás chceme dostat. Více na: <https://www.facebook.com/egoelife>
Reaching New Heights, egoelife.eu (We bring our seating to your view. For more, go to: <https://www.facebook.com/egoelife/>)

1 Huslenky	3 Pavlov	5 Černý Důl	7 Trojanovice	9 Měňany
2 Velká n. Veličkou	4 Buchlovice	6 Křivoklát	8 Frenštát pod Radhoštěm	10 Blatnica

egoelife.eu

Nestour

Jedeme na dovolenou... Všichni to říkáme, všichni to slýcháme, a přitom to znamená pro každého něco jiného. Existuje totiž škála, která má na jednom konci každoroční výlet na stále stejné místo, se stejnou cestovkou, do komfortního hotelu s bazénem neměnné teploty. A na druhém pění cestu kolem světa s batohem na zádech.

Někde uprostřed lze ale najít následující dovolenkovou představu: komfort si v co největší míře vytvoříme ve vlastní nebo půjčené dodávce či větším autě a zároveň si ponecháme svobodu pohybu a rozhodování, která je jinak výsadou mnohem divočejších nomádů.

Jednu takovou cestu podnikli naši kamarádi Klára Talašová a Karel Beníček a vy si můžete celý jejich cestovní deník přečíst na www.nestour.eu. Načerpáte tu i spoustu praktických tipů pro cestování s vestavbou. Zde malá ochutnávka:

"It's vacation time!" – We all say it, we all hear it, but it means something different for everyone. For some, it's an annual vacation to the same place, with the same agency, to a comfortable hotel with a pool that is always 27°C. For others, it's a hike around the world with nothing but a rucksack and a pair of shoes.

Somewhere in the middle are those who seek both the comforts of the modern world, and the freedom of a wayfarer. Those who want to pack as much comfort as possible into a hired van or larger car, and just go.

Our friends Klára Talašová and Karel Beníček did exactly that and you can now read their complete travel diary on www.nestour.eu where you will also find lots of practical tips about traveling with a camping assembly. Let us give you a little taste of their summer journey:

Naše milované Alpy jsme zažili zase trochu jinak, Lichtenštejnsko bylo milé a čisté a ve Švýcarsku jsme se zúčastnili světového poháru v lezení. A pak, sladká Francie. I ty krásy jsou v Provence jako z pohádky.

We get to experience our beloved Alps from a different angle. Liechtenstein was pleasant and clean and in Switzerland we visited the International Climbing Competition. And then sweet France. Even the cows are out of this world in Provence.

Barcelonu nám doporučoval každý. My jsme zde objevili například hlavní přednost tapas: jelikož se má sdílet s celým stolem, odpadá ta největší starost – že si někdo objedná lepší jídlo než vy.

Everyone loves Barcelona. Here we discovered the main advantage of tapas. Since you are supposed to share them with the whole table, you don't need to worry about someone else ordering better food than you.

A pak do civilnější Valencie. Město umění a věd ve španělské Valencii přímo vybízí k tanci!

And then we're off to Valencia. The dynamics of the City of Arts and Sciences' architecture makes you want to dance!

3.7. — 18.8. 2018

Dva měsíce svobody: přes Alpy, Lichtenštejnsko, Švýcarsko a francouzskou Provence do Španělska a Portugalska, které je pro vanlife zemí zaslíbenou. Plánování cesty nám usnadňují aplikace Google My Maps, Trello a Waze, po cestě hodně používáme park4night.

Two months of freedom: across the Alps, Liechtenstein, Switzerland and Provence into Spain and Portugal – the promised land of vanlife. We make use of some good apps throughout our journey: for planning and organizing it's Google My Maps, Trello and Waze, once on the road we find park4night invaluable.

Výstup na Mulhacén (3 478 m n. m.), nejvyšší horu vyprahlé Sierry Nevady, byl v několika ohledech docela extrémní zážitek. Například jsme zjistili, že vám můžeme doporučit, abyste si s sebou vzali dostatečné zásoby vody.

The hike up Mulhacén (3,478 m), the highest peak of the parched Sierra Nevada, proved to be quite adrenalin-inducing. For example, we can now advise you to make sure to take enough water with you for the whole hike.

Po výstupu na Mulhacén zase v civilizaci! Kouzelná Granada, opravdový melting pot katolictví a islámu.

Having descended Mulhacén we find ourselves back in civilisation. Magical Granada, the true melting pot of Catholicism and Islam.

V Portugalsku jsme měli pocit, že jsme tady doma. A surfařské pláže jsme pro vás prozkoumali opravdu zevrubně! Už se tady vidíte? :)

In Portugal we really felt at home. And we explored the surfing beaches to our hearts' content. Can you already see yourself here? :)

Nestfood neboli recepty z obytnáku Recipes from a Camper Van

Není snadné být gurmán a zároveň milovat kempingové cestování. V noci vás budí zvrácené vize připálených špekáčků a s oroseným čelem běžíte do spíže, abyste se uklidnili pohledem na sušená rajčata a štos oliv. Když jedete kempovat, musíte vozit alespoň dva stany – v jednom spíte a v druhém skladujete všech 1364 surovin, které nutně potřebujete k přežití. Žitný domácí chléb vám krájí Damoklův meč, neboť žijete pod neustálou hrozbou – kempingoví gurmáni jsou častými oběťmi fyzických útoků ze strany přátel, kteří

mají hlad a fakt se jim nechce u ohně čekat dvanáct hodin jenom proto, že jste se minulý týden začali zajímat o pomalé pečení hovězího. Žabaři.

Vestavba Egoé nest obsahuje téměř plnohodnotnou kuchyň a dost prostoru ke skladování surovin k vaření. Jak bylo přesvědčivě ilustrováno, extrémistickým milovníkům jídla a kempingu může zachránit duševní zdraví i život.

A jak to vypadá naostro? Chilli ve skutečnosti? Naši kamarádi Klára a Karel v létě podnikli inspirativní

cestu po Evropě. Vestavba Egoé nest jim transformovala dodávku v útulný byt se vším všudy. Jídlo je pro ně důležitou složkou cestování, umožňuje totiž opravdu ochutnat kulturu různých zemí. Jsme přesvědčeni, že po přečtení jejich cestovního deníku budete mít hned chuť vyrazit taky, stejně jako my. Je nejvyšší čas začít plánovat! A Klárčiny recepty vytrhnout, schovat a třeba vyzkoušet přes zimu doma nanečisto. Šťěstí přeje připraveným.

It's not easy being a gourmet and a camper van travel enthusiast at the same time. Decadent dreams of hastily heated tinned soup wake you up in the middle of the night and you run to your larder to calm your nerves by checking your stock of dried tomatoes and Greek olives. Once you set out on your camping trip, you need at least two tents, one to actually sleep in and the other to store the 1364 ingredients you will need to survive. The sword of Damocles cuts your home-made wholegrain rye bread since you live under a the threat of a perpetual menace: camping gourmets are frequently targeted

by their friends who do not shy away from physical violence because they're hungry and totally unwilling to sit by the fire for twelve hours just because they have just really got into slow-cooking. Losers.

The Egoé Nestbox is an assembly which includes a perfectly functional little kitchen along with enough storage space for your provisions. This kitchen can save a foodie's sanity or even their life.

And how does it work in unembellished, raw reality, you ask? This summer, our friends Klára and Karel undertook an inspirational journey around Europe.

The Egoé Nestbox turned their van into a cosy little living space with all the essential equipment. Food is a vital part of travelling for these two because it gives them a taste of the local culture ... erm, literally. We are quite positive that having read their travel diary you are already feeling the travel itch, just like us. So it's high time to start planning! Tear out Klára's very own recipes so you don't forget to take them when you start packing. And try them out during the winter time, you'll be an old hand once you set out.

Forever Jang

Nestbox Supertramp

EGOE
nest

Jiří Houšť
správce areálu mmčité
Caretaker of the mmčité Site

Martin Pavelec
obchodní ředitel Egoé nest
Commercial Director of Egoé Nest

egoe.eu/nest

Losos s citrónovo–krémovou omáčkou / Salmon with Lemon Cream Sauce

LoSOS – zachránit mlsné chuťové buňky

There's nothing fishy about this dish!

Ingredience:

- těstoviny ravioli – například plněné špenátem, ideálně čerstvé
- Alpro sójová alternativa smetany – Alpro produkty rostlinného původu jsou vhodné k cestování, protože je nemusíte skladovat v ledničce.
- čerstvé filety z lososa bez kůže
- citron
- Parmesan

Postup:

Těstoviny vkládáme do vroucí osolené vody v hrnci a na druhé plotýnce na rozpálenou pánev pokládáme omyté filety z lososa. Po dvou minutách těstoviny odstavíme, slijeme přebytečnou vodu a přilijeme na horké těstoviny Alpro alternativu smetany, na směs nastrouháme parmezán, citrónovou kůru a šťávu z jednoho citronu, v případě potřeby dosolíme a opepříme. Jakmile jsou filety z lososa z obou stran opečené, můžeme servírovat s těstovinami. Rybičku nezapomeneme zakápnout citronem.

Ingredients:

- Ravioli, any kind, we loved spinach ideally fresh made
- Alpro – soy alternative to cream. Alpro plant based products are great when you travel because you don't need to store them in a fridge
- Fresh, skinned salmon fillets
- Lemon
- Parmesan

Method:

Put the pasta into boiling salted water and prepare the salmon on the other hot plate: wash the fillets and put them in a hot pan. Pasta is ready in 2 minutes: drain it and pour some Alpro cream onto the hot ravioli. Add parmesan, lemon peel and juice, salt and pepper. When the salmon fillets are done on both sides, serve them with the ravioli. Don't forget to sprinkle the salmon with lemon juice.

Čerstvý kozí sýr s chorizem a chřestem / Fresh Goat's Cheese with Chorizo and Asparagus

¡Amamos la comida!

¡Amamos la comida!

Ingredience:

- chorizo – ve Španělsku a Portugalsku povinnost vyzkoušet, jako alternativu jsme také vyzkoušeli se sušenou šunkou jamón serrano a avokádem
- čerstvý kozí sýr
- chřest, cibule
- citron, sůl, pepř, olivový olej

Postup:

Chorizo mírně opečeme na pánvi společně s chřestem nakrájeným na větší kusy a cibulkou, na talířek připravíme čerstvý sýr, přidáme opečené delicatesy z pánevčičky, dochuťme olivovým olejem, pepřem a solí, zakápneme citronem. Podáváme s čerstvou bagetou.

Ingredients:

- Chorizo – obligatory in Spain and Portugal. As an alternative we also tried dried ham jamón serrano with avocado
- Fresh goat's cheese
- Asparagus, onion
- Lemon, salt, pepper, olive oil

Method:

Sauté the chorizo in a pan together with onion, and asparagus cut up into bigger pieces. Put fresh goat's cheese on a plate, add the yummy sautéed mixture from the pan, season with olive oil, salt and pepper, sprinkle with lemon juice. Serve with a fresh baguette.

Krevetový salát s rukolou a sýrem feta / Shrimp Salad with Feta

Nebuď salát

Because these are your salad days

Ingredience:

- krevety – nejlépe čerstvé
- rýže parboiled
- bílé víno
- máslo
- rukola, rajčata, okurek
- sýr feta
- vejce
- limetka/citron, sůl, pepř, olivový olej, směs bylinek, chilli

Postup:

Krevety dáme spolu s hrnkem rýže pomalu dusit do kastrolu, postupně podlíváme vodou, aby mírně přesahovala přes rýži. Osolíme a opepříme. Jakmile se směs rýže s krevetami začne lehce připékat a voda je vyvařená, podlijeme bílým vínem, dochuťme chilli kořením a bylinkami. Víno necháme vyvařit, do směsi rozpustíme lžičku másla, následně zakápneme šťávou z limetky. Rýži s krevetami podáváme na rukolovém salátku s rajčaty a sýrem feta, nahoru položíme sázené vejce.

Ingredients:

- Shrimp – fresh if you can get them
- Parboiled rice
- White wine
- Butter
- Rocket, tomatoes, cucumber
- Feta
- Eggs
- Lime or lemon, salt, pepper, olive oil, herbs, chilli

Method:

Let the shrimp and rice simmer in a pan while adding a little water from time to time so it doesn't evaporate but never covers the rice. Add salt and pepper. When the rice is almost done, add white wine, chilli and herbs. When the wine evaporates, add a spoonful of butter and a little lime juice to the mixture. Serve the shrimp and rice with a green salad of rocket, tomatoes and feta with a fried egg on top.

Kempingová minestrone / Camping Minestrone

Top eintopf

That's some souperfood for you.

Ingredience:

- cherry rajčata, cibule, stroužek česneku, mrkev, cuketa
- těstoviny
- rajčatový protlak
- konzerva sekaných rajčat
- konzerva bílých fazolí
- bobkový list, tymián, sušené italské bylinky
- petrželka
- olivový olej
- bazalkové pesto
- parmezán

Postup:

Minestrone je skvělá volba na kempingové vaření, je to jednoduché, rychlé, můžete zvolit libovolné variace zeleniny, a navíc vaříte pouze v jednom hrnci. Kdo rád umývá nádobí, že jo.

Začneme v hrnci na oleji smažit cibulku a česnek. Po chvíli přidáme mrkev nakrájenou na kolečka. Dochuťme solí, italskými bylinkami, tymiánem a bobkovým listem. Necháme chvíli povařit (max. deset minut) a přidáme těstoviny, rajčatový protlak, drcená rajčata. Nakonec do provoněné minestrone zamícháme bílé fazole, čerstvá sladká cherry rajčátka, cuketu na malé kousky a petrželku. Pokrm je hotový do 30 minut, dochucujeme bazalkovým pestem a vrstvou parmezánu.

Ingredients:

- Cherry tomatoes, onion, a clove of garlic, carrot, courgette
- Pasta
- Tomato puree
- Tin of chopped tomatoes
- Tin of white beans
- Bay leaf, thyme, dried Italian herbs
- Parsley
- Olive oil
- Pesto
- Parmesan

Method:

Minestrone is a great dish when camp cooking: it's easy, fast, very versatile with veggies and it's all cooked in one pot. No one likes to wash dishes, right?

Start with frying the chopped onion in a little oil. Add sliced carrot, salt, Italian herbs, thyme and bay leaf. Let it simmer for a while (10 minutes max), add the pasta, tomato puree and chopped tomatoes. We finish off by adding the white beans, cherry tomatoes, courgette and parsley into the aromatic mixture. The cooking time does not exceed 30 minutes. Serve it with pesto and a layer of parmesan.

construction cité+

Generální dodavatel Oltáře rokenrolu Milana Caise.
Víc uvidíte na výstavě TATA 30JS
od 30.11. 2018 do 4.3. 2019 v pražském DOXu.

The Official Supplier to Milan Cais' Altar of Rock'n Roll.
Learn More at Tata 30js Exhibition in DOX Gallery, Prague,
30th November 2018 to 4th March 2019.

DOX

TATA 30JS

VIZUÁLNĚ-HUDEBNÍ PŘE(DS)TAVENÍ HISTORIE JEDNÉ KAPELY
SOUND & VISION & REVISION: THE HISTORY OF ONE BAND

30/11/18 - 4/3/19

CENTRUM SOUČASNÉHO
UMĚNÍ DOX

DOX CENTRE FOR
CONTEMPORARY ART

POUPĚTOVA 1, PRAHA 7
www.dox.cz

EXHIBITION PARTNER

OSMĚTE
VÍCE

mmclife

PSN

BARRISOL

SPONSORS

EXHIBITION PARTNER

